

Delta

40 PTS.
LLOBREGAT
EL PRAT, SETEMBRE 1978 N.º 7

Jordi Llopart

Quan dues "potes blaves" marxen per Europa

"Sembla que estigui flotant"

El Prat ja nom oficial

EDICION
32
PAGINAS
EXTRA

FIESTA
MAYOR

EL PUERTO Y
LA AUTOMONIA

Al port de Barcelona hi ha gran quantitat de materies perillosament explosives

"LA GENERALITAT NO HA PRES DECISIONS DEVANT EL DELTA"

DROGAS
en El Prat

LA
"MARXA"
VA ACABAR
A EL PRAT

FESTA MAJOR 1978

PROGRAMA
OFICIAL

Esta vez nuestra portada no necesita más explicación que la de una gran victoria: un pratense alcanza el oro del mayo honor a nivel continental. Jordi Llopart ha sacado de nuestra primera página el grafismo típico de una fiesta mayor que este año no merece portada y ha desplazado de ella a esa otra marcha que se ha hecho Llobregat abajo atrayendo la atención de los informadores. La noticia manda y esta vez no podía faltar de nuestra portada la imagen de Jordi Llopart en pleno esfuerzo atlético, marchando hacia a repetir el éxito en las Olimpiadas de Moscú.

SUMARI

Editorials: El puerto y la autonomía; El río, vigilia permanente; Dos días del mismo septiembre; Drogas (Redacción); Programa oficial de Fiesta Mayor; Requiem por una Fiesta Mayor, D.J.P.; Explosivos en el puerto, J. Ferret; La Marxa del Llobregat; El conseller d'Agricultura a El Prat, (Jove Cambra); D'aquest temps; Raíces de un emigrante, Fructuoso García; Carta de verano, Marc; Adeu siau, Iovanni Montini! Benvingut, Albino Luciani! , Ignaci Mora Terrats; La Medalla, Eugenio Molero; La mayoría de edad a los 18 años, R. Roige C; Nuestras calles; La avenida Gallart Monés: un ejemplo; Perfil d'un campió d'Europa, Joan Marimón; 30 dies a El Prat y Esport, 30 dies (Redacció) Fotos: Giménez, Mayench, Grau, Tomàs. Dibujan: Miquel, F.B. y Fermin Marimón.

Director:

Gabriela Schröder Quijano

Redacció i administració:

Carrer Navarra, 2, baixos. Tel 379 05 33
El Prat de Llobregat

D. L. B.-48419-1967

Imprimeix: Impremta Comercial

DOS DIAS DEL MISMO SEPTIEMBRE

Cuando esta edición de DELTA salga a la calle, ya habrán pasado dos fechas significativas: el 11 y el 17 de setiembre. La primera es todo un símbolo para el pueblo catalán, es la paradójica celebración de una derrota, es la reivindicación de las libertades nacionales de Catalunya. En esa línea, nos hemos propuesto desde el primer momento trabajar en la tarea de recuperación, primera tarea que nos toca emprender a todos los que vivimos y amamos esta tierra.

Ø La fecha del 17 de setiembre nos recuerda aquel día de hace dos años que todo El Prat salió a la calle para pronunciar un no rotundo a la desviación del Llobregat. ¡Quién sabe si las obras no se hubieran emprendido si aquello no hubiera sucedido! Hay que seguir con el espíritu dispuesto a rememorar aquel día que conmemora un humilde, pero hermoso monolito en la plaza que tomó el nombre de aquel día.

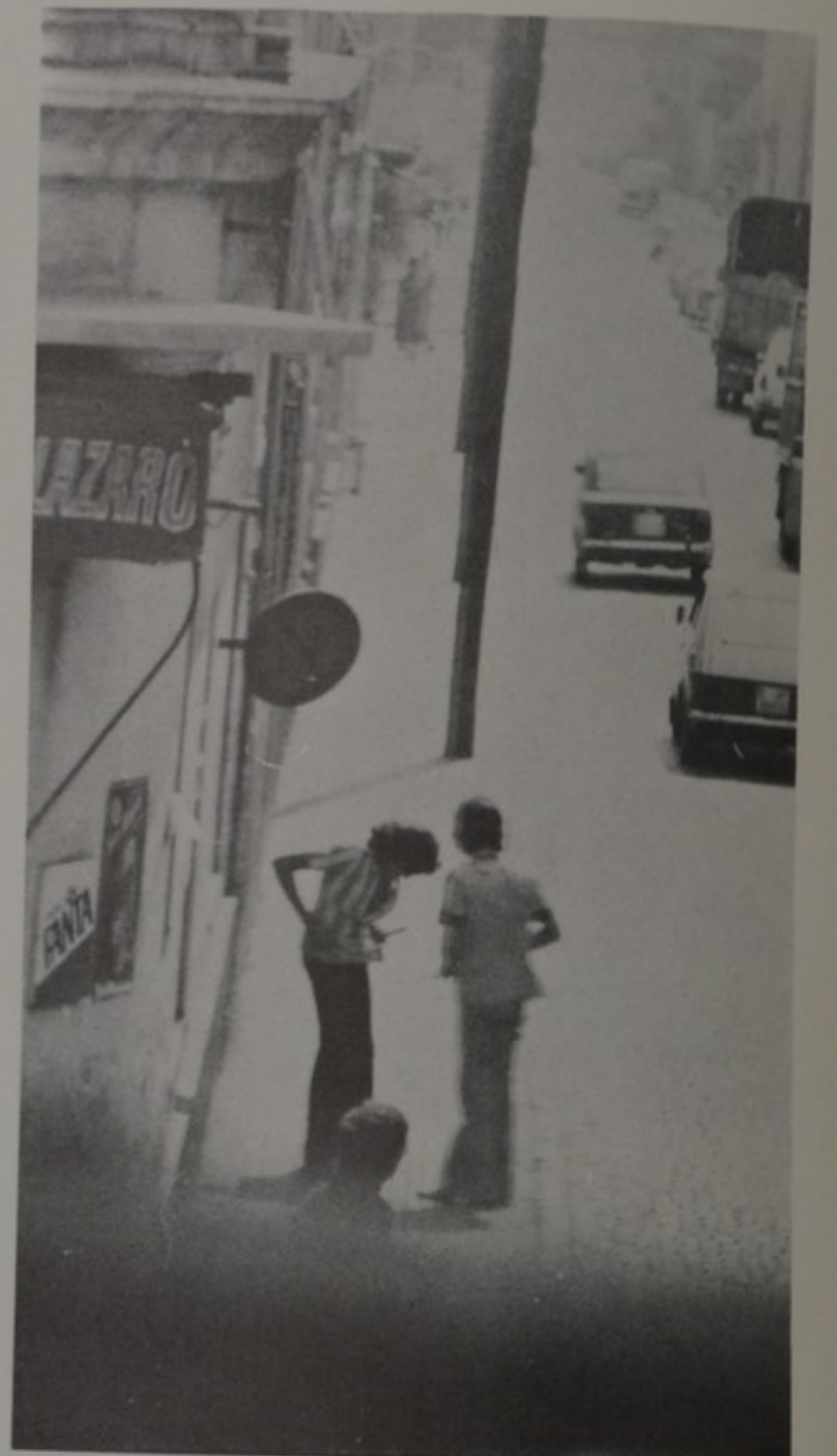
Nos gusta por otra parte pensar que aquel día 17 de El Prat tuvo el precedente de un día 11 hermoso para Catalunya. Sant Boi, la comunidad hermana del Delta, cobijaba el primer 11 de setiembre celebrado en la legalidad predemocrática. Desde DELTA no podemos olvidar que aquello también sucedía en el Delta.

DROGAS

En su momento ya planteamos en estas páginas, y a través de la pluma de nuestro colaborador Fructuoso García, el tema del consumo de drogas en nuestra localidad. Los acontecimientos hicieron que, simultáneamente al proceso de impresión del número que contenía aquella denuncia, se produjera una auténtica redada policial en uno de nuestros locales públicos, que tuvo como consecuencia la detención de diversos individuos. También hubo una segunda consecuencia que comentamos con satisfacción: tras unas breves vacaciones se reabrieron las puertas del Café del Centro Artesano con un expresivo letero en su fachada: "Reservado el derecho de admisión" y la consiguiente desaparición de aquel local de aquellos grupos que, aparte de embrutecer su ambiente, alejaban "L'Artesà" de la misión para la que en su momento fue creado, aunque por desgracia no se haya conseguido nunca.

Pero por lo visto el problema de las drogas, un auténtico cáncer de nuestra sociedad contemporánea, no se ha alejado de El Prat; y si bien ha dejado el viejo Centro Artesano, ha vuelto al encuentro de nuestra juventud en algún otro local, cuyo nombre preferimos dejar en el anonimato bajo advertencia de que, si las cosas no se remedian, DELTA llevará la denuncia a los máximos extremos que el periodismo permite. No podemos permitir bajo ningún concepto que una actividad que pone en peligro a todos nuestros hijos pueda desarrollarse en El Prat impunemente. Medios tienen nuestras autoridades para poner remedio a la cuestión. Es notorio que los hechos se producen, es público, es sabido.

Va de boca en boca, no ya ese "porro" que se nos presenta como un hecho anecdótico, sino la afirmación de que las drogas se venden en El Prat en el más libre albedrío. Si el lector pregunta en cualquiera de nuestras expendedorías de

tabaco sabrá que nunca se habían vendido en nuestra población tantas y tantas cajetillas de papel de fumar; lo que no venden evidentemente nuestros estancos son los estupefacientes que son mezclados con el tabaco rubio y cuyo consumo se ha extendido más de lo que muchos creemos entre nuestra juventud; como se ha extendido el uso de anfetaminas como sustitutivo.

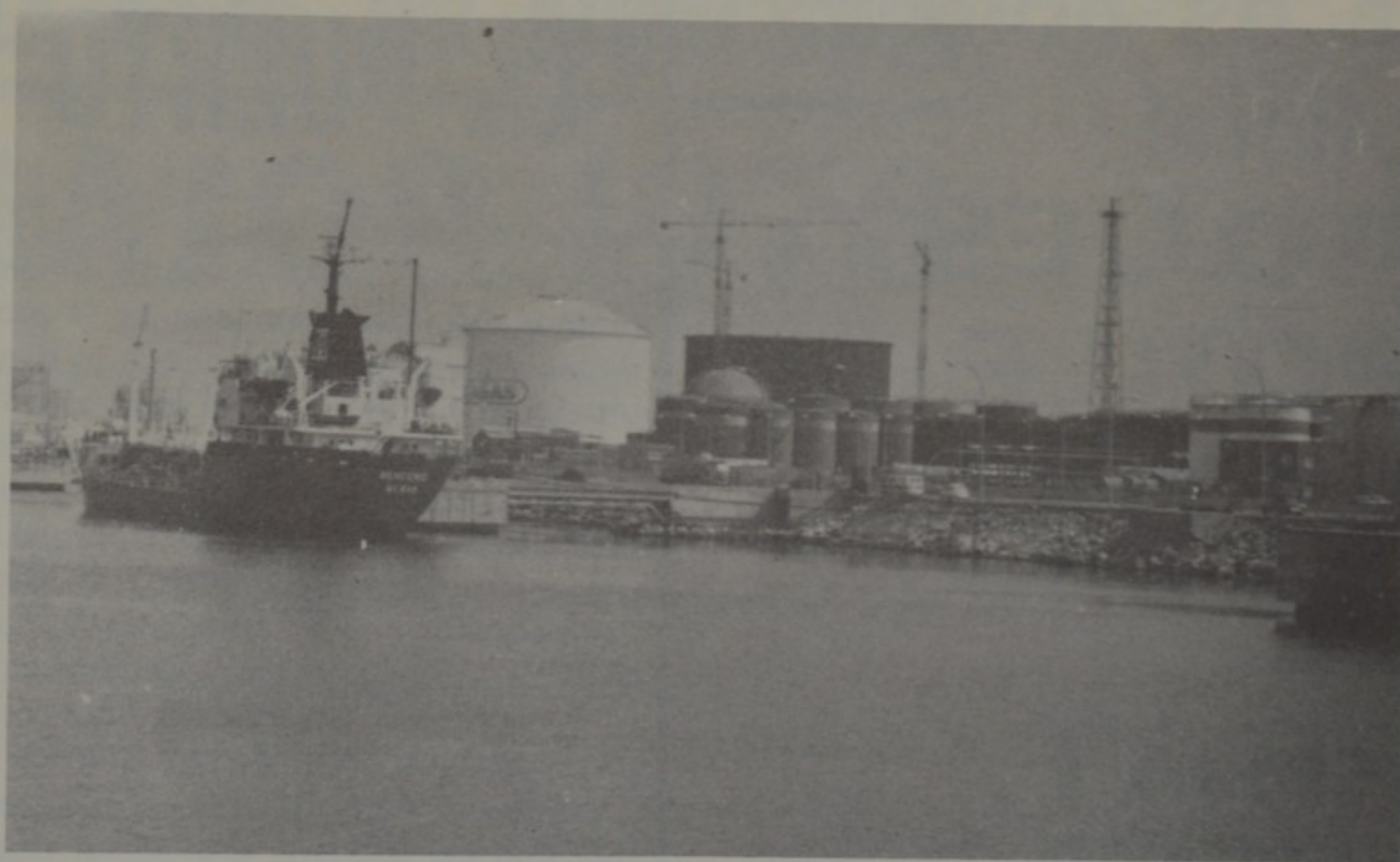
Alguien está suministrando a nuestra juventud esos productos. Todos, en cada casa, debemos procurar localizar el problema porque puede afectar al hijo de cualquiera de nosotros. "Personas con aspecto respectable —se nos ha dicho— se dedican al tráfico de drogas en El Prat". Y se nos ha hablado de viajes al exterior en busca del producto, del productivo producto y a nivel de esa juventud que vive el "rollo" se considera precisamente El Prat uno de los principales mercados. Desde estas páginas exigimos las medidas más drásticas.

El río vigilia permanente

Como cada año, la amenaza de una entrada lluviosa de otoño nos pilla desprevenidos y en un perfecto "offside", dicho sea en términos deportivos y además anglosajones. El Llobregat, nuestro pseudo-río, está como siempre: es decir, cada vez peor. Por una parte más contaminado cada día que pasa. En pleno 1978 el país se halla en el Olimpo más puro de los dioses más deliciosos... mientras nuestro río agoniza y en tanto que nuestros recursos naturales están en las últimas. Por ello no hay palabras para elogiar la iniciativa de una minoría consciente que ha organizado, precisamente desde nuestro Prat, la denominada "Marxa del Llobregat", una valiente denuncia y grito de alarma ante nuestra sociedad acerca de la degradación de nuestro entorno más vital. Al margen de cualquier ideología, todos debiéramos sentirnos solidarios con esta iniciativa y secundarla activa y entusiásticamente. En otro lugar de este número de DELTA insertamos una completa información-síntesis de los actos de la "Marxa" recién celebrada, al tiempo que felicitamos efusivamente al "Grup de Defensa del Medi Ambient d'El Prat", promotor de la misma. Por supuesto que la "Marxa" no es más que un primer paso; pero no es menos cierto que se hace camino al andar.

De otro lado, el cauce del río continúa desprotegido ante toda eventualidad climatológica. Nos encontramos una vez más en la época más peligrosa del año por lo que a posibles riadas se refiere. El cauce está como siempre: a merced de la furia de las aguas. Con el agravante que las obras de encauzamiento efectuadas desde Cornellá hasta el puente de la Gran Vía han originado el conocido y fatídico cuello de botella del cauce del río a la altura, precisamente, del casco urbano pratense. Con lo que la riada alcanzaría, de producirse, imprevisibles consecuencias con peligro de la pérdida de vidas humanas, puesto que se trataría por vez primera en nuestra historia de una riada de aguas rápidas, cuando no impetuosas. Ante ello, urgimos una vez más, la inmediata subsanación de esta amenaza que el Ministerio de Obras Públicas ha creado y originado. A principios de verano se dijo oficialmente a la representación de partidos políticos, centrales sindicales y asociaciones culturales que el Ministerio, obviando los trámites de una nueva subasta, iba a acometer las obras de ensanchamiento y acondicionamiento del actual cauce hasta el puente de Mercabarna, por un importe de 800 millones de pesetas. Ha pasado el verano y todo sigue igual. El cuello de botella está ahí. Y ahí también el otoño. Ojalá no llueva demasiado.

El río constituye y debe constituir —ante quien opine lo contrario— nuestra vigilia permanente.

EL PUERTO Y LA AUTONOMIA

La reciente declaración de autonomía para el puerto de Barcelona, entre otros pocos, aprobada por el Consejo de Ministros del pasado día 25 de agosto, reviste una trascendencia que sería inútil ignorar y sería necio negar. Como ciudadanos de Catalunya, todos nos hallamos implicados en el problema de la existencia de una fachada comercial marítima, de una Barcelona de cara al mar y no de espaldas como se encuentra: el problema, en suma, de la existencia y expansión del puerto de la capital catalana.

Una consideración primaria, para quien haya seguido la evolución histórica de nuestro puerto, la constituye el hecho de la dependencia y subsidiariedad del puerto de Barcelona con respecto a los de Génova y Marsella en los tiempos modernos. La accesión barcelonesa a la condición jurídica de puerto autónomo constituye una nueva prueba de la debilidad de nuestra posición —y de la catalana en general—, en política comercial marítima, con respecto a los puertos de Marsella y Génova, si bien no hay que olvidar que ellos pertenecen a países integrados en el Mercado Común con la consiguiente ventaja que ello pueda suponer. Pero lo cierto es que, una vez más, Barcelona ha imitado lo que hacían estos puertos mediterráneos y lo ha hecho con un número de años de retraso. Se trata, repito, de un comportamiento secular que ya ha llegado a ser una constante histórica por desgracia nuestra. El día en que el comportamiento barcelonés y catalán sea otro y rompa esta actitud rezagada y vacilante, ese día habremos dado en verdad un paso adelante.

El puerto barcelonés ha venido teniendo *de facto* desde hace algunos años la autonomía ahora conseguida *de jure*, y ello en virtud de la autofinanciación lograda en sus servicios y repetidamente proclamada por sus dirigentes. La innegable habilidad de su presidente, el señor Ramón Guardans, para moverse y desenvolverse en los despachos y antecámaras madrileñas del Ministerio correspondiente, ha obtenido el general y complaciente beneplácito a las propuestas y proyectos presentados, aunque no siempre —ni con mucho— fuesen y resultasen autofinanciados. La delicadísima situación laboral en el puerto, que en algunos momentos (como en la pasada primavera) ha llegado a un paso del caos, demuestra, sin embargo, que la autofinanciación no es un hecho ni responde a una realidad, y sí en cambio ha constituido un pretexto para la consecución de determinados objetivos. En otro sentido, la constante extracción de arenas en la boca de la dársena interior, motivada por la continua intromisión marina de las corrientes de levante, constituye una substancial fuente de ingresos, fruto al mismo tiempo de la imprevisión y el deterioro ecológico de la zona; son ingresos que ojalá no hubieran tenido que producirse. Autofinanciarse en base a estos centenares de millones anuales —porque de estas cifras se trata— es, sencillamente, una mala administración.

En otro sentido, la invocación del informe del Banco Mundial que recomienda la autonomía para el puerto de Barcelona resulta cuando menos capciosa en boca de los dirigentes actuales del puerto barcelonés, quienes olvidan que lo que primordialmente encarece y recomienda el informe del Banco Mundial es la modernización del sistema de gestión y administración, utillaje e instalaciones de nuestro puerto, y en modo alguno —subraya el informe— la ampliación superficial del puerto, que no considera necesaria. Justamente lo contrario de la política seguida hasta ahora por los rectores de

ja és nom oficial AQUEST POBLE ES DIU EL PRAT

Per acord del Consell de Ministres, a proposta de l'Ajuntament per incorporar l'article "El" davant del nom del nostre poble, ha estat aprovada.

Per tant, a partir d'aquell moment, El Prat de Llobregat és el nom d'aquest poble. Confiant que l'Ajuntament canviï aviat els rètols que no porten el nom com ara és oficial.

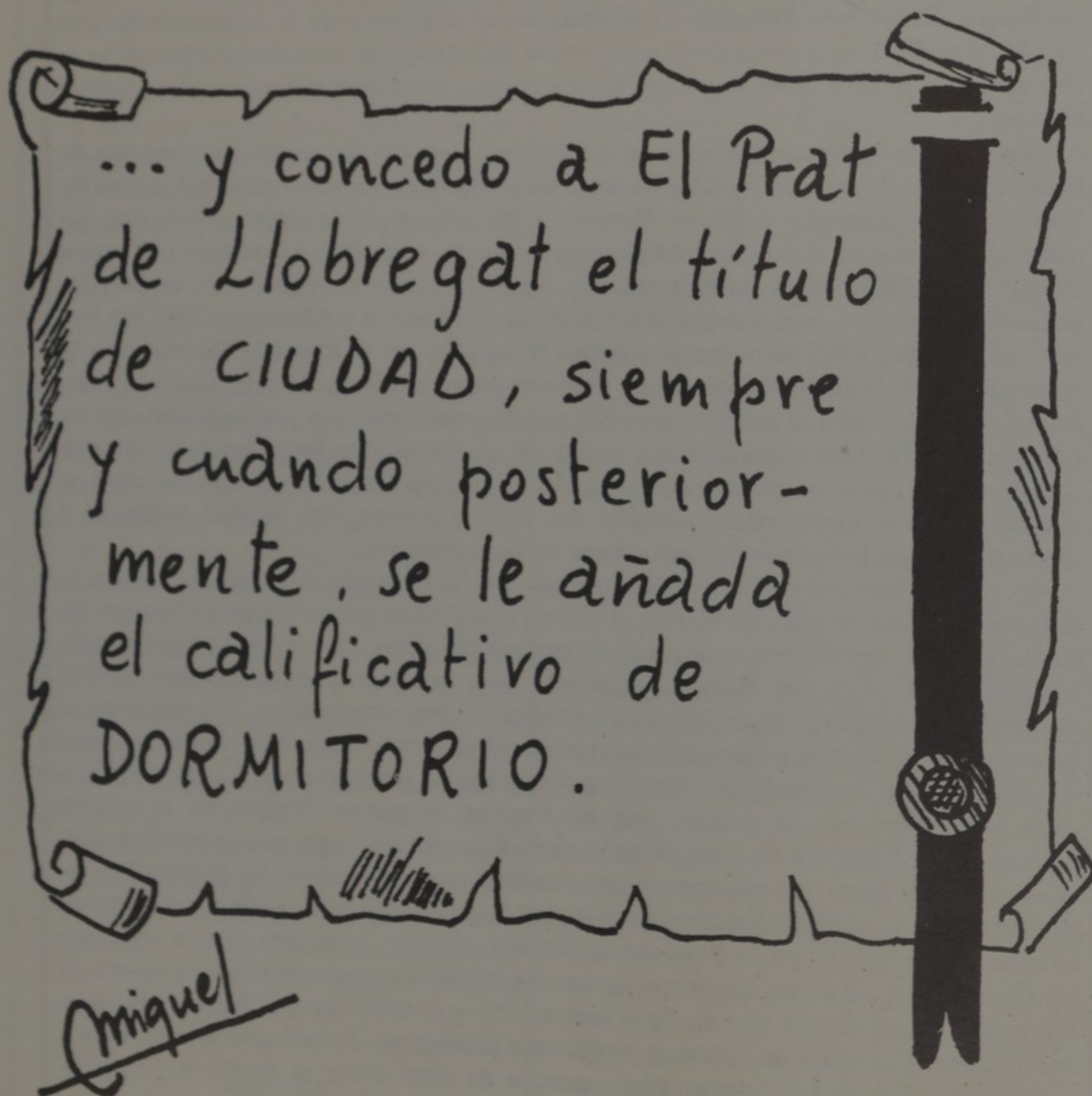
EL PUERTO Y...

nuestro puerto.

A pesar de todo lo expuesto, la faceta más importante —por trascendente— de las muchas que cabe considerar en la problemática portuaria barcelonesa, es sin lugar a dudas la que hace referencia a la naturaleza y grado de la propia autonomía que se proclama. Es decir: hasta qué punto la palabra se encuentra llena de contenido y responde al momento actual y a las aspiraciones de Catalunya. Y aquí cabe decir de buenas a primeras, lisa y llanamente, que la "autonomía" portuaria recién proclamada debe escribirse entrecomillada, porque se trata de una expresión para nosotros vacía de contenido. *Flatus vocis* nada más. Podemos entender, más que columbrar, que una "autonomía" con su presidente nombrado desde Madrid, y por añadidura y mayor seguridad con un delegado del Estado en su consejo rector, resultará inevitablemente un sucedáneo de la verdadera autonomía. No importa que también figure en el consejo un delegado de la Generalitat. Como si fueran veinte.

Ante este hecho y esta evidencia, resulta preocupante —cuando no inquietante— el mutismo del gobierno provisional catalán y de los partidos políticos en general. Un pacto más o menos tácito, e incluso secreto, entre los gobiernos de Madrid y Barcelona en favor de los intereses del gran capital con el que se encuentra estrechamente relacionado, por ejemplo, el propio Ministro de Obras Públicas Garrigues Walker, podría resultar catastrófico para el futuro inmediato del puerto de Barcelona aquejado de gigantismo. Sólo los ciudadanos de Catalunya hemos de decidir cuál será este futuro. Si ello no fuera así, tendríamos que preguntarnos de qué clase sería la "autonomía" catalana.

Delta
LLOBREGAT

**SE ALQUILA
DESPACHO**

EN PLAZA
AYUNTAMIENTO

6.000
Ptas.
mensuales

Razón: Tel. 379 53 00
(por las mañanas)

AUTO
ESCUELA

Gato negro, s.a.

V. Montserrat, 121
Tel. 379 52 49

Casanovas, 48
Tel. 379 29 47

HORARIO DE OFICINAS DE "DELTA"

A partir del mes de septiembre, las oficinas de este periódico permanecerán abiertas solamente los sábados por la tarde (de 5 a 8 horas), salvo festivos.

Ajuntament d'El Prat de Llobregat

FESTA MAJOR 1978

PROGRAMA OFICIAL

23

Dissabte dia 23:

A les 20 CERCAVILA, amb la banda de la A.V. del Barri Canyellas i les seves Majorets, els Diables de Vilafranca, Gegants i nans.

A les 21 Encesa de llums a la Plaça, repicada de campanes i fortíssima traca.

24

Diumenge dia 24:

A les 8 Simultània de dibuix per a nois i noies.

A les 12 Audició de Sardanes per la cobla ELS BOFILLS.

A les 13 Inauguració de la exposició col·lectiva de pintors locals a la Galeria d'Art Josep Bages.

A les 18 Gran festival infantil amb l'actuació de MERDUIX i la FAMFARRIA.

A les 22 Festival de dansa a càrrec del "BALLET CLASSIC ALEXIA" dirigit per OLGA SOCIAS.

25

Dilluns dia 25:

A les 18 Gran festival infantil, amb l'actuació de prestigioses atraccions i pallassos.

A les 22 Recital d'havaneres de la Costa.

26

Dimarts dia 26, Festivitat de Sant Cosme i Sant Damià, co-patrons del nostre poble:

A les 9 CERCAVILA, amb la banda "Armònica barcelonesa", els gegans i els nans.

A les 11 en el Temple Parroquial de Sant Pere i Sant Pau, Solemna Missa cantada.

A la sortida, engegada d'una forta Traca, i llençament de coloms missatgers, actuació de la Banda i ball dels Gegants.

A les 12, 30 Audició de sardanes per la cobla VERNEDA. Entrega d'obsequis als participants a la simultània de dibuix.

A les 18 Gran festival infantil amb:

"La Serpentina" i "La Capsa Màgica".

A les 20 en el Saló de Sessions de la Casa de la Vila, CLOENDA dels actes de la Festa Major a càrrec del Conseller d'Ensenyament i Cultura de la Generalitat de Catalunya, Sr. Pere Pi-Sunyer.

A les 22 en el Camp Municipal d'Esports

EXTRAORDINARI CASTELL DE FOCS

Nota: Tant els festivals infantils com el de dansa i el recital d'havaneres, com és tradicional es celebraran a la Plaça de l'Ajuntament.

Les cercaviles recorreran els carrers de costum.

COCA-COLA i CERVECERAS ASOCIADAS, obsequiaran a la mainada durant els festivals i col·laboraran en d'altres actes.

La CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA patrocina l'exposició de la Galeria d'Art JOSEP BAGES.

ENTITATS

AMICS D'EL PRAT

Dia 23 a les 19: En el seu local social, carrer Arús, 6, (davant de Correus), Inauguració de la XXXIV Xarxa d'Altaveus i de l'Exposició Fotogràfica sobre la MARXA DEL LLOBREGAT.

A les 20: en el local de la Caixa, del carrer Ignasi Iglesias, 5 inauguració de l'exposició de pintura i escultura a càrrec del GRUP ARTISTIC L'HOSPITALET.

S.C.R. "Lo Llobregat de les Flors"

Dies 23 al 26: EXCURSIO a les Valls d'Andorra.

AGRUPACIO CICLISTA PRAT

Dia 25 a les 16,30 a la Plaça Ramon Roigé: Gran GIMCANA amb bicicletes.

Dia 26 a les 16,30 en el circuit del Parc Municipal: Tradicional carrera ciclista.

BARRIO DE SAN JORGE
CONJUNTO RESIDENCIAL

CADI

RESIDE S.A.

PROMOCIONES INMOBILIARIAS

*INFORMACION Y VENTA - C. EUSEBIO BERTRAND Y SERRA, N.º 39-43.
TELEFONOS 3795554 - 3795312

PRAT DE LLOBREGAT

REQUIEM A UNA FESTA MAJOR

El día 14 de octubre de 1961 se publicaba en el tristemente asesinado "PRAT" lo siguiente:

"La alegría y el bullicio reinaban en el ánimo de "todos los pratenses", en el atardecer de la víspera de nuestra Gran Fiesta. Repiques de campanas, toques de sirenas, todo estaba lleno de alegría..."

Andábamos por los tiempos, en que todas —sin faltar una— las Entidades culturales y deportivas, incluso el viejo "Portavoz Prat" se integraban en una Comisión organizadora del Entoldado; corrían las calendas en que nuestra Pubilla reinaba con su belleza dando delicadeza a nuestros Festejos. Eran días esperados y sentidos por todo el pueblo, no era necesario legislar los días de fiesta en un calendario laboral. Era el PUEBLO, el de arriba y el de abajo que se abría en una Fiesta dedicada a todos sus hermanos del Bajo Llobregat.

Y aun admitiendo que no era justo —corrían días de autocracia política—, en El Prat nacían las dos primeras Asociaciones de Vecinos como exteriorización de un sentir colectivo. Así podemos hablar de la A. de V. de la calle S. Rusñol y Fernando Puig.

Posiblemente fue el postrer año en que la entidad de mayor solera pratense, el CENTRO ARTESANO, tenía impulsos para representar en su escenario la ópera "MARINA" y en su regio salón se celebraban los postreros "Balls de gala" por la "camp" orquestina Ramón Evaristo.

Nacían unas escuelas cimentadas en las ilusiones de otros hombres vinculados a diametrales ideologías. Uno piensa si fue el primer paso a esta reconciliación nacional, que tanto nos ha costado conseguir establecer entre hombres y tierras.

Y la "Festa gran" se abría con el Pregón de Fiestas, vivo exponente de la espiritualidad de nuestro pueblo catalán.

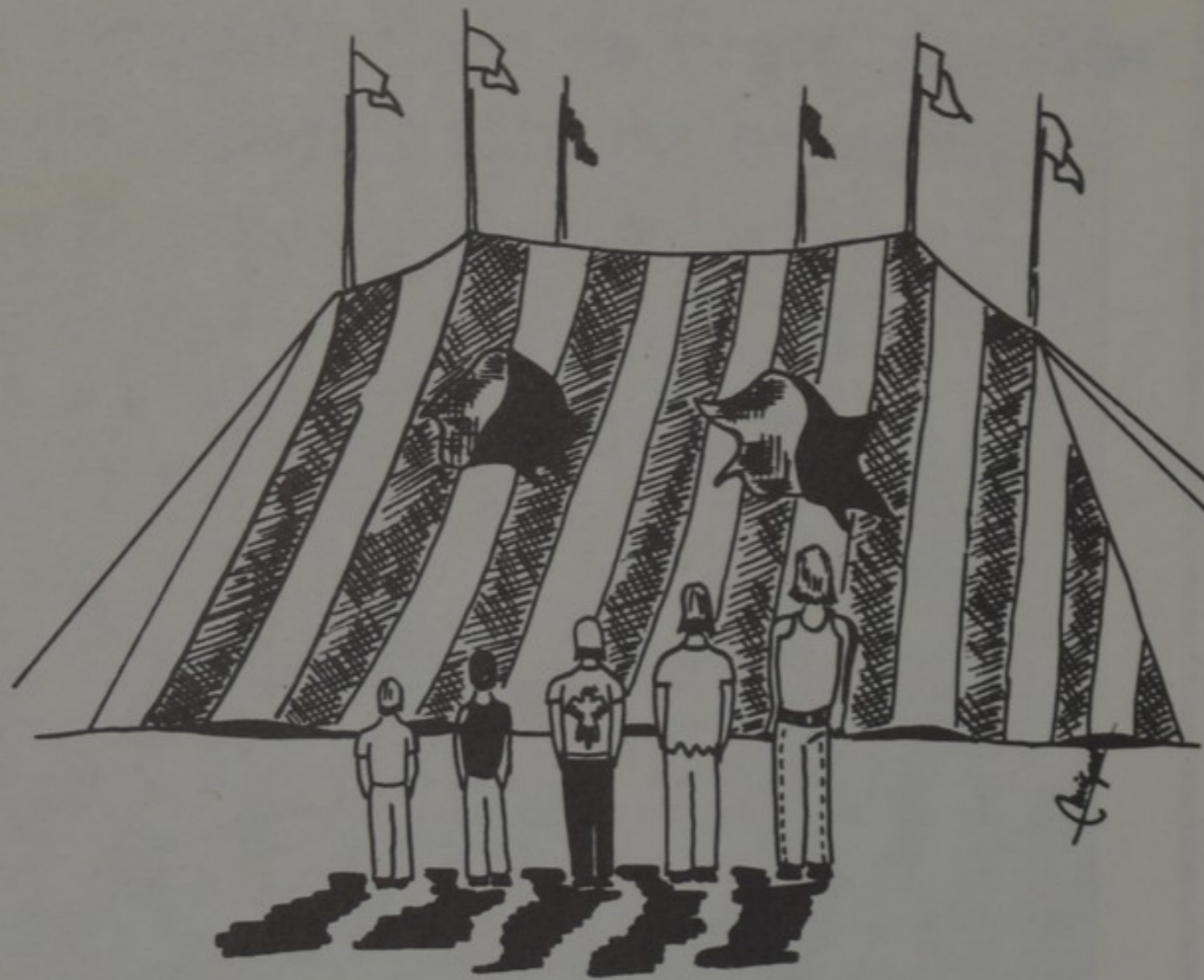
Eramos quince mil habitantes que vivíamos la Fiesta Mayor, porque vivíamos nuestra Comunidad; aún podíamos integrar la inmigración que como fenómeno sociológico se iba acercando a nuestros lindes. Aun éramos capaces de hacer sentir el pueblo a todos aquellos que se apeaban en nuestra encrucijada de caminos para venir a este Delta a darnos la única riqueza que poseían: *l'eina i el treball de cada dia*. Uno diría que aún teníamos *voluntat d'ésser* que diría el malogrado Vicens Vives.

Sin embargo, la falta de inquietudes políticas —por inexistencia de cauces— iba a producirnos la lógica catarsis sociopolítica.

La inmigración incontrolada, la falta de estructuras capaces de integrar a los nuevos pratenses que iban llegando a nuestro cruce de caminos, la falta de convivencia, fueron sembrando silenciosamente —casi furtivamente— una insolidaridad entre unos y otros, y así junto al trigo, iba creciendo la cizaña de la indiferencia. Así cada día enterrábamos algo nuestro en esencias y vivencias, mientras se levantaban como únicos reductos de convivencia, bares que recogían a estos "otros pratenses" que no habían encontrado en nuestra realidad social su lógico asentamiento humano. Ibamos por caminos distintos, y sin darnos cuenta nos íbamos separando unos y otros. Poco a poco íbamos descreando instituciones, y la abulia se iba abrazando a nosotros como algo frío —casi helado— que presagiaba nuestra muerte como pueblo vivo y real.

Esta falta de inquietud política nos abocó —como diría Jiménez de Parga— en brazos de los grupos de presión, los cuales advenían a la esfera pública para conquistar el poder político y social de El Prat; no para hacer política encaminada al bien común, sino para servirse de la política como única arma para mantener su "status" oligárquico de clase, creando un vacío entre los administradores y administrados. Así íbamos desintegrándonos en valores, por la falta de concurrencia política, al no ser libre ni voluntariamente admitida.

Hoy, en 1978, las viejas estructuras no sirven, no tienen poder de convocatoria, y por tanto es lógico que una comunidad sin pulso, no exteriorice su vida en la realidad social. Aquí, debemos encontrar la base de la muerte de nuestra Fiesta Mayor. Es un modelo que no nos sirve, la realidad social ha desbordado la realidad política. Es humano que los hombres se cansen de sacrificarse por los demás, para no recoger ni un poco de agradecimiento de unos y de otros.

Un pueblo no sólo es el Ayuntamiento, un pueblo es el conjunto de esencias y existencias capaces de crear una común convivencia, si sólo existe coexistencia, si los que rigen la comunidad se sirven del poder, desaparece la voluntad de ser, y se entroniza la terrible dicotomía entre el pueblo —como realidad política— y el poder ejecutivo, como realidad jurídica.

Estamos abocados en nuestro Prat a un problema de la mayor gravedad. La falta total de sujetos políticos responsables, que sean capaces de luchar por defender y mantener nuestras costumbres, que en último término son nuestra propia razón existencial como principio estructural.

El hombre —como supuesto sociológico— desea participar en esta tarea de creatividad social, no desea estar aislado, ni marginado por el grupo de presión dominante, desea que la exteriorización de la vida del pueblo donde vive sea responsablemente compartida y asumida por todos los miembros de la comunidad, y nunca detentada por una oligarquía de clase.

Este es nuestro sino. El Prat se nos muere, por tanto es lógico pensar que se nos muera la Fiesta Mayor. En la realidad actual no hay solución: nuestra Fiesta Mayor está muerta. Lo que se nos aparece en la realidad de este año, son los últimos estertores. El diagnóstico es pragmático. No caben evasiones.

Podrá nacer otro tipo de Fiesta Mayor, pero entendida de otra forma, partiendo de otros supuestos políticos y sociales. Tal vez sea esto lo que desean intentar los partidos políticos y las centrales sindicales, al crear durante los días 26 y 26 de septiembre una Fiesta mayor popular, que nazca por el entusiasmo colectivo de todos los que nos integramos en esta capital del Delta; pero esta Fiesta Mayor no debe ser dirigida por unas élites del poder, sino con el esfuerzo de todos los estamentos sociales de la comunidad pratense, aun al desgaire de marginar a este grupo de poder, que evidentemente no representa a la comunidad que rige.

Si nace esta Fiesta Popular, desengañémonos, no guardará ninguna relación con la que hasta hoy hemos tenido. Esta será la fiel expresión del sentir de una comunidad con unas nuevas estructuras e ideologías sociales y políticas, que no guardarán relación alguna con las actuales, por entender que están superadas, cuando no totalmente desprestigiadas.

A nuestra Fiesta Mayor le sucede lo que al protagonista de la "Muerte en Venecia" de Tomas Mann, que muere de bruces sobre la arena de una playa desagradable y sucia, frente a una máquina fotográfica cubierta de un paño negro que flota movido por un viento presagiando muerte...

El Requiem de nuestra Fiesta Mayor puede ser el preludio de nuestra muerte colectiva como pueblo, y la integración horrorosa de un nuevo suburbio a esta gran Barcelona que espera ansiosamente que perdamos el pulso y la voluntad de seguir siendo un pueblo libre y responsable.

Al cor de Barcelona...

L'ÒPTICA DE CATALUNYA

ATENEM RECEPTES SEURETAT SOCIAL
UTILITZEU GRATIS EL NOSTRE SERVEI
DE TRAMESES
TENDA JUVENIL
ULLERES DE CONTACTE
ULLERES PER A L'ESPORT

Avgda. Portal de l'Angel, 40

POT ESSER PITJOR QUE A "ELS ALFACS"

El desastre del camping Los Alfaques, en el terme municipal d'Alcanar (Tarragona), ha posat a primera plana de l'actualitat la problemàtica de la **SEGURETAT**, especialment en relació al transport de substàncies perilloses per carretera.

El considerable augment en l'ús de matèries derivades de la destil·lació del petroli, el creixement de la indústria química i sobretot l'increment del consum d'energia, comporta certament l'emmagatzament i distribució de milions de tones de substàncies i productes inflamables, explosius i tòxics.

Avui en el Principat hi ha especialment dues zones d'alta concentració de matèries perilloses: l'àrea industrial de Tarragona, on predomina la indústria petroquímica, i el Port de Barcelona, on hi ha les instal·lacions de la CAMPSA, els magatzems de productes inflamables i la Planta d'ENAGAS, precisament en la zona oriental del delta del Llobregat.

Cal dir que la Planta d'ENAGAS és el centre de recepció, emmagatzament i distribució de gas natural més important de tot l'estat espanyol.

Les instal·lacions de gas natural són evidentment un risc considerable quan aquestes són de l'envergadura de les del Port de Barcelona. En primer lloc caldria dir que el gas natural és una mescla d'hidrocarburs, en la que el metà entra com element principal, amb concentracions de l'ordre del 71 % al 96 %, segons l'origen, i normalment s'emmagatzema per sota la seva temperatura d'ebullició (-161 ° C), o sigui en forma líquida.

En segon terme, cal consignar que en la Planta d'ENAGAS, hi ha actualment, a part de les corresponents instal·lacions de

Al port de Barcelona hi ha gran quantitat de matèries perillosament explosives

regasificació i bombeig, dos dipòsits de 40.000 m³, un de 80.000 m³, i està en procés de construcció un quart de la mateixa capacitat.

No pretenem pas analitzar els avantatges i inconvenients que comporta l'ús del gas natural i d'altres substàncies perilloses que la societat industrial necessita, però sí cal denunciar, això ja vam fer-ho (Ple Municipal del 7-1-77; Ponència "Les afecions del Port de Barcelona" del C.C.C., etc.), els sistemes i tècniques emprades

per l'emmagatzament i transport de matèries perilloses, en relació al lloc d'ubicació, capacitat de les instal·lacions i compliment de les normes i especificacions de **SEGURETAT**. Les instal·lacions d'ENAGAS són realment perilloses, per la seva ubicació i per la seva capacitat; malgrat això l'Administració Central té prevista la seva ampliació. No és hora de cercar un altre lloc?, ens preguntem.

J. Ferret

AUTOMOVILES

C. CAMPS

COMPRA-VENTA

DE VEHICULOS NACIONALES NUEVOS Y USADOS

TODAS MARCAS

seguros en general

PASAJE
MARTI
PIÑOL
15

TEL.
379 08 74
EL PRAT

(JUNTO CINE
MONMARI)

SERVEI DE SECRETARIA

Castilla, 33 · Tel. 3793749 · EL PRAT

- PAPELERIA
- MUEBLES Y MAQUINAS DE OFICINA
- SISTEMAS DE ARCHIVO

- SUMINISTRO DE MATERIALES DE OFICINA

**ROTULOS
LUMINOSOS**

- PLASTIFICAMOS DOCUMENTOS
- IMPRENTA RAPIDA
- FOTOCOPIAS Y REPRODUCCION PLANOS
- REPARACION MAQUINAS DE OFICINA

LA "MARXA" VA ACABAR A EL PRAT

La Marxa del Llobregat ha representat la més important acció ecologista d'aquest estiu. La iniciativa i l'organització fou obra del Grup de Defensa del Medi Ambient d'El Prat de Llobregat, i al Prat varen tenir lloc els actes finals.

L'objectiu de la Marxa era sensibilitzar i mobilitzar la població que habita els pobles i ciutats de la conca del Llobregat sobre els greus problemes ecològics, urbanístics, ambientals, etc. que pateixen les nostres comarques, i molt especialment sobre la contaminació elevadíssima de les aigües del riu, com a conseqüència dels abocaments sense control per part d'empreses i municipis.

Aquests objectius s'han complert plenament, ja que per tots els pobles de l'itinerari, la participació i el suport de la gent ha estat massiu, la contaminació del riu s'ha transformat en el tema del dia. Les denúncies individuals o col·lectives dels atemptats a la natura, els manifestos locals i comarcals elaborats pels secretariats de la Marxa, les projeccions d'audiovisuals i pel·lícules sobre temes ecològics, les jornades de debat sobre aigües, energia, agricultura, etc., han constituït el llarg de tota la Marxa una constant que s'ha anat repetint poble per poble.

Un fet molt important és el de la creació, a partir del pas de la Marxa, d'una dotzena de grups ecologistes en diversos pobles de l'itinerari, generalment com a resultat de la formació dels secretariats locals de la Marxa. Aquests grups continuaran la tasca iniciada a través d'una constant comunicació i coordinació entre tots ells.

Un altre fet a ressaltar és la participació de la Unió de Pagesos a la Marxa, la qual es concretà en adhesions, obsequis als marxaires de productes del camp i sortida dels tractors al carrer.

Els actes finals al Prat, han constituït un important esdeveniment, tant per la Marxa com per la nostra ciutat. Al matí va tenir lloc la rebuda dels marxaires amb una cercavila popular, en la que va participar el senador independent Lluís Maria Xirinacs, i on van actuar bastoners, grallers, capgrossos, etc. Finalitzà a la plaça de l'esglés-

sia amb la lectura dels manifestos local i de la marxa.

Després de dinar va fer-se un debat sobre aigües continentals i marines i seguidament el segon encontre de grups ecologistes dels Països Catalans.

Després d'una visita a la desembocadura del Llobregat, lloc en el qual va fer-se un acte simbòlic adreçat als països mediterranis, la diada finalitzà a la marina de cal Nani amb un foc de camp i l'actuació de diferents artistes.

El manifest ecològic del Prat, elaborat per una àmplia representació local, sota l'assessorament i coordinació del Grup de Defensa del Medi Ambient, diu el següent:

MANIFEST D'EL PRAT DE LLOBREGAT

Amb motiu de la arribada al nostre poble de la Marxa del Llobregat i davant el grau alarmantment elevat de degradació ambiental i urbana que pateix el nostre Municipi, els col·lectius sotasignants denunciem:

1. La salinització progressiva de les aigües subterrànies del delta a causa de la construcció terra endins de la dàrsena portuària de la Zona Franca així com la irracional i incontrolada extracció d'aigua per part de les empreses ubicades al delta.

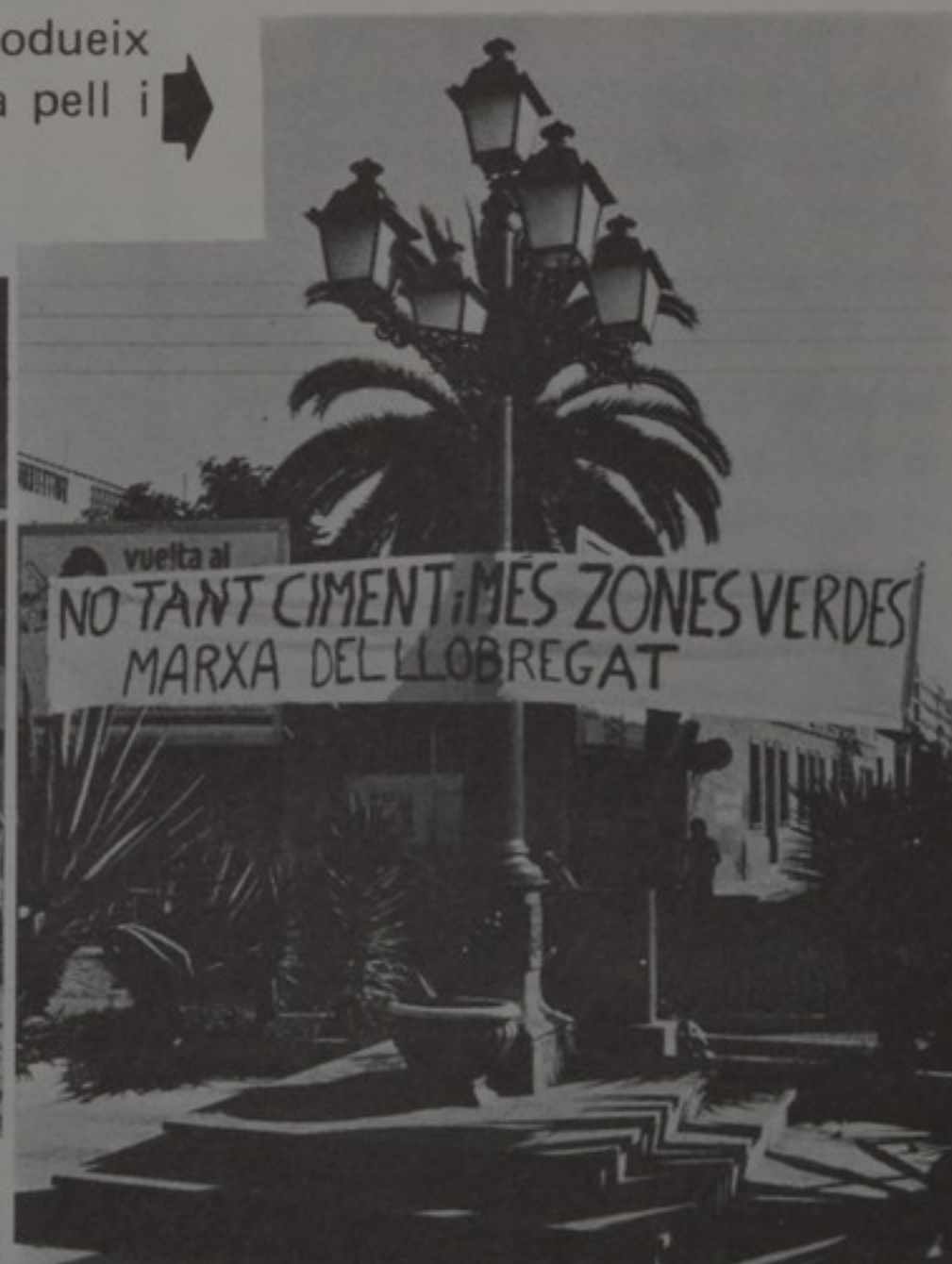
2. La contaminació de les capes no salinitzades a causa de les extraccions d'àrids i posterior reompliment dels clots amb deixalles i escombraries.

3. La destrucció total i irreversible de la riquesa de l'aigua subterrània si es duu a terme el desgraciat projecte de desviació del riu Llobregat.

4. La desaparició accelerada de la rica zona agrícola pratencà.

5. La contaminació fins a límits intolerables de l'aigua del riu per culpa dels desmesurats abocaments sense control efectuats per les fàbriques i nuclis urbans de la conca, i en conseqüència, la impossibilitat de banyar-se a les platges del terme, a causa del greu perill que comporta.

6. La contaminació atmosfèrica que supera sovint els màxims tolerats i que produeix malalties nervioses, de la pell i respiratòries.

ASPECTES DE LA MARXA A EL PRAT

VA ACABÀ LA MARXA

7. La contaminació acústica causada pels sorolls de les fàbriques, el trànsit i sobretot el que produeixen els avions que constantment sobrevolen el poble.

8. Perill d'extinció de la gran riquesa d'aus i peixos de les zones pantanoses provocada per la caça, els sorolls, la contaminació i les urbanitzacions.

9. Tallades massives d'arbres, tant per empreses públiques com privades, que empobreixen i desertitzen el terme municipal.

El panorama exposat s'agreuja si hom té en compte el projecte de construcció d'un nus de comunicacions, la projectada ampliació de l'aeroport, la manca d'equipaments i serveis, i l'absència d'una ordenació racional del territori.

PER TOT EL QUE HEM EXPOSAT:

REBUTGEM la desviació del riu Llobregat perquè només respon a l'interès especulatiu de la Junta d'Obres del Port i del Consorci de la Zona Franca.

PROPOSEM una canalització racional del riu, amb creació de boscos de ribera per esbarjo, i requerim que aquestes obres siguin fetes d'acord amb els interessos reals del poble i amb la seva participació.

EXIGIM la defensa i protecció definitiva dels estanys de la Ricarda i el Remolar com a zones de reserva pel seu interès ecològic i cultural.

EXIGIM que es resolgui amb urgència el problema que presenta el riu formant coll d'ampolla entre els dos ponts, que en el cas de pluges fortes produiria inevitablement desbordaments i inundacions.

EXIGIM la depuració prèvia de les aigües residuals abans del seu abocament al riu, canals, rieres, etc.

DEMANEM la incorporació a les escoles d'activitats que vinculin els escolars amb el seu medi ambient, tot inculcant-los amor i respecte a la natura.

La avenida Gallart Monés, un ejemplo

Aunque parezca mentira, muy pocos prateses —exceptuados los que viven allí, claro está— conocen uno de los parajes urbanos más conseguidos de nuestra localidad. La foto de Gerard Giménes nos muestra el tramo ajardinado de la Avenida Gallart Monés, la cual, en su día, enlazará la Avenida Virgen de Montserrat y el futuro Centro Cívico en el que, por encargo del Ayuntamiento, trabaja el galardonado urbanista Soler Peix.

La propia imagen muestra ante nosotros un sector arbolado en primer plano, en cuya confluencia con la Avenida de Montserrat —al pie de la foto— deberá ser instalado el conjunto arquitectónico que ganó un concurso convocado para este fin entre los alumnos de la Escuela Massana. En la mitad superior aparece una pérgola apta para exposiciones al aire libre, fiestas populares, sardanas..., rodeada de jardines elevados. En el fondo, una zona de juegos infantiles que está dotada de un kiosco y de unos lavabos públicos. Ya en el horizonte de la foto puede apreciarse una parte de la superficie que ocupará el Centro Cívico.

Es como quien dice la primera calle peatonal de El Prat, concebida así desde el primer momento y ejecutada a petición del Ayuntamiento en un proyecto de urbanización de la iniciativa privada. Acciones como ésta, en una comunidad donde los propios planes urbanísticos la conducen hacia el suburbio, serían convenientes en el futuro más inmediato. Si no sabemos humanizar nuestro paisaje urbano, no será posible la creación de una ciudad agradable; pero si cuando conseguimos humanizar uno de nuestros rincones urbanos, lo abandonamos —éste es el caso que nos ocupa, pues a los cuatro días de su construcción ya hace pena—, va a ser realmente difícil salir del suburbio. Desaprensivos los hay, pero no se pueden dejar las cosas en manos del bandolerismo urbano como está sucediendo con esta calle Gallart Monés que constituye un buen ejemplo de un urbanismo que intenta humanizarse (aunque sea para vender los pisos a mejor precio) o un mal ejemplo, si no sabemos cuidar lo conseguido.

Raíces de un emigrante

Un largo mugido metálico hirió a la tarde en sus entrañas. Las fauces enormes de una enorme fábrica, vomitó por ellas una masa inmensa y bulliciosa de hombres y mujeres. Aquella masa humana se fue diluyendo, desintegrando, convirtiéndose en minúsculos, pero importantes seres humanos. Juan, uno de ellos, caminaba lento hacia su casa, se sentía cansado. Al pasar junto a un parque tranquilo, se detuvo en él, la tarde invitaba a ello.

Sentóse en un viejo banco y dejó a su lado la bolsa de lona, donde guarda, a veces, la ropa del trabajo y donde cada día lleva el yantar cotidiano. Quedóse mirando el alegre corretear de varios pequeños; estaba absorto en ello, cuando de pronto se oyó, aún lejano, un altavoz que rompía el encanto vespertino. La potente voz se hizo más próxima cada vez y sus palabras llegaron claras a los oídos de Juan: "...Hem de lluitar per la nostra cultura, pels nostres costums, per la pròpia essència i personalitat del nostre poble". Extendióse un silencio. De nuevo, la voz más potente y cercana lo inundó todo: "Demà dissabte, a dos quarts de nou, en el Casal Cultural, conferència-col·loqui sobre la realitat històrico-cultural de Catalunya. Parlarà: Josep Sabaté, catedràtic d'Història Catalana a la nostra universitat". Otra pausa. El vehículo rebasó pausadamente el lugar donde nuestro hombre se encontraba descansando. La voz se dejó oír de nuevo, aunque mucho más débil. Su mensaje aún era perceptible: "Ens parlarà de les nostres arrels..."

El alma de Juan se llenó de inquietud: "Un pueblo que lucha —pensó—, que siempre ha luchado; abiertamente unas veces, otras de forma soterrada. Ahora llena las calles con sus voces invitando a todo el pueblo a profundizar en su pasado, a estudiar su presente, a construir su futuro. En otros tiempos, no muy lejanos, llenó las esquinas de susurros, de silencios que eran consignas de trabajo, cual primitivos cristianos en propias catacumbas".

En su corazón hubo un arrebató de llanto sofocado, de rabia contenida; hasta de noble envidia, podría decirse. Al igual que este pueblo, otros pueblos de España están tratando de encontrarse a sí mismos. Están buscando sus raíces, se han puesto a trabajar para un mejor autoconocimiento, para afianzar las raíces de su propia identidad.

Pero ¿qué raíces tengo yo? —se preguntaba él. Yo, que fui arrancado de mi tierra, en los primeros años de mi adolescencia. Yo, y como yo miles y miles de personas, hemos vivido, vivimos aún, ig-

La maleta lanzada desde la ventanilla del tren a las manos de los paisanos que vinieron antes, es todo un símbolo.

norando nuestras propias raíces. Ya que fuimos arrancados de la tierra cuando nuestras raíces todavía eran tiernas.

Por su mente se fueron sucediendo las imágenes de su ya dilatada existencia. Rememoró: un pueblo entre montañas; montañas verdes, montañas pardas, según la estación del año en que se contemplaban. Al fondo, hundido en un profundo barranco, se deslizaba un río del cual se contaban trágicas historias. Al costado izquierdo del pueblo descendía, en perpendicular al río, un arroyo inquieto y bravo en invierno, cantarín en primavera y mudo en el estío. A la derecha, un poco alejado de las últimas casas, el cementerio con sus sepulcros blancos; un poco más allá, una ermita.

Así, recordaba Juan su tierra, su entrañable tierra. Tras estas bellas imágenes vinieron a su mente otras no tan bellas, ni tan hermosas. Se sucedieron una cadena de recuerdos cargados de amargura: la infancia arrancaba con la llegada de un hombre cargado de harapos, barba sin afeitar, rostro cansado y mirada siniestra. Llegó hasta él y le tomó en sus brazos. Era el padre que regresaba de la guerra.

Vinieron después los negros días del pan negro, de aquel pan de centeno que tan bien sabía en los años del hambre. Rememoraba en torno a la mesa los familiares rostros de sus seis hermanos; el gesto quejumbroso de su ajada madre y la ausencia perpetua de su padre a la hora de comer.

Vinieron a su mente las imágenes imborrables de la escuela, de aquella escuela en la que tanto se les habló de: España Una, España Grande y España Libre, de aquella España "...como Unidad de destino en lo Universal". Pero omitieron callaron, silenciaron e ignoraron la otra España pequeña, la España individual que constituía cada pueblo, cada región, cada

país. Omitieron, callaron, silenciaron e ignoraron la libertad individual de cada hombre, de cada español, de cada pueblo, de cada región, de cada país...

Siguió recordando cómo la situación familiar se hizo muy tensa: poco trabajo, menos dinero y muchas bocas alrededor del puchero. Su padre de tanto en tanto, volvía ebrio a caza, tal vez para olvidar —el vino tinto y barato, siempre ha sido la droga de los pobres—. El hombre gritaba, la mujer lloraba, los hijos estrangulaban en sus gargantas nudos de miedo y de rencor.

Un día vino el tío Pedro, que hacía muchos años había marchado del pueblo. Se instaló en Barcelona después de la guerra, según contaban, y al parecer no le iba mal. Fue él, quien, viendo la desolación familiar, decidió llevar consigo a sus sobrinos Felipe y Juan.

Su nueva vida le deparó algunas alegrías y muchas decepciones. Para él fue un triunfo, un enorme triunfo, el envío de los primeros dineros a sus padres. Gracias al sacrificio de los dos hijos emigrados, logró la numerosa familia salir adelante.

La otra cara, la cara amarga, de la nueva vida la constituía la pérdida de libertad natural... Ya no podía correr por los montes, jugar con los buenos amigos de su infancia, ni contemplar, desde la cima de una montaña, el paso silencioso del río en una tarde quieta.

Recordaba con amargo sabor de lo que aún perdura, el férreo encadenamiento a un rígido horario, a una explotación miserable e inhumana. Recordó sus doce horas de trabajo diario, cuando aún no contaba dieciocho años.

Aquello no era vivir; aquel sobrevivir con la propia vida, sin un ideal, sin una causa; aquel trabajar y trabajar, para poder seguir trabajando, acabó, casi, con su

esencia de hombre. Sentíase irse convirtiendo poco a poco en una máquina.

Con ritmo vertiginoso pasaron ante él la imagen de una serie de años grises y anodinos; en ellos había pequeños saltos que rompían la monotonía e inutilidad de los mismos: una boda y cinco partos de su mujer, que le dieron cuatro hijos vivos y uno muerto. Estos acontecimientos iluminaron un poco más su vida, aunque le ligaron con más fuerza aún a las largas jornadas de trabajo explotador, que no redime, sino que humilla.

Pensaba, como en algunos momentos de su vida había sentido deseos de conocer esta tierra extraña, de luchar por ella, de amarla. Pero no. A pesar de haber nacido aquí sus hijos, a pesar de vivir tantos años en ella, no se sentía integrado. Había algo peor —y al pensarlo se le hacía un nudo en la garganta—, ni siquiera sentía deseos de conocer su propia tierra. Tan sólo una extraña y lejana añoranza le llevaba a veces, a sus primeros años, a sus años de inancia llenos de viento frío, de rumor de pintos, de polvo en la era, de hambre...

Solo el parque se había quedado en su compañía. La tarde, sin despedirse apenas, había marchado. La noche saludó con un vientecillo frío. Se puso en pie, comenzó a caminar. En su interior sintió el eco del mensaje lanzado al viento aquella tarde, y en su alma árida un sueño de raíces jóvenes quiso brotar.

Fructuoso García

D'aquest temps

Breves consideraciones

La mayoría de edad a los 18 años

Parece existir un proyecto de ley facultando a los padres a emancipar a sus hijos en cuanto hayan llegado a la edad de 16 años. En resumidas cuentas, no sería otra cosa que emular la legalidad anterior por cuanto si entre los 21 años (mayoría de edad) y los 18 años (edad, para la concesión de los padres) mediaban 3 años, no cabría que los padres pudiesen emancipar a sus hijos que hubiesen alcanzado los 16 años de edad.

Acaba de conseguirse un gran avance con el reconocimiento de los derechos civiles a cuantos alcancen la edad de los 18 años. Se había presionado mucho en el reconocimiento de los derechos políticos (sufragio activo, sufragio pasivo y otros derechos). En este punto, la Comisión constitucional estimó la conveniencia de que la mayoría de edad a los 18 años se hiciera extensiva a todos los efectos ci-

viles.

En consecuencia, podrán ser electores y elegibles las personas que hayan cumplido los 18 años salvo las excepciones que la ley determine.

La emancipación es un modo de acabarse la patria potestad y puede tener lugar,

a) Por haber llegado el menor a la mayoría de edad.

b) Por concesión de los padres, y

c) Por el matrimonio del menor.

La Constitución aprobada por el Congreso de los Diputados y el Senado y que lo será, definitivamente, en referendun,

ARTICULOS **FONT** BOLSOS
PIEL-VIAJE **FONT** PARAGUAS

**Vea las novedades
de otoño e invierno**

Les deseamos
feliz Fiesta Mayor

ACADEMIA PRAT

IGNACIO IGLESIAS, 65 - TELEFONO 379 81 63 - EL PRAT DE LLOBREGAT

SECCION INGLES

a cargo del Instituto
de Estudios
Norteamericanos

PARVULARIO
PREESCOLAR
COMEDOR
PATIO
MECANOGRAFIA
BANCA
TECNICAS
ADMINISTRATIVAS
GRADUADO
ESCOLAR

INFORMACION: de 12 'a 1 de la mañana
de 5 a 7 tardes (exceptos sábados)

señala la mayoría de edad a los 18 años. La modificación introducida en la legislación vigente es trascendental. En definitiva, toda persona que haya alcanzado los 18 años gozará del beneficio de la mayoría de edad a todos los efectos civiles y políticos.

Por derecho especial de Cataluña la mayoría de edad era a los 25 años. Por derecho común, a los 23, reducidos a los 21 por Ley de 13 de diciembre de 1943.

Por derecho especial de Aragón la mayoría de edad era a los 20 años.

De manera que con la citada Ley vino a ser unificada la mayoría de edad, en todo el territorio español, a los 21 años.

Según la Constitución, a los 18 años.

Ahora bien; el padre o, en su caso, la madre, podía emancipar a sus hijos que hubieren llegado a los 18 años de edad, formalizándose, al efecto, el correspondiente documento público. Así puede observarse como la regulación de la mayoría de edad presenta una absoluta coincidencia entre los 18 en que aquella queda establecida y la que permitía la emancipación por concesión paterna.

Ramon Roigé Calzada

Si pronto ha de decir
«Sí, quiero...»

CONFIE SU REPOR-
TAJE GRAFICO A:

FOTO PORTILLO

Casnovas, 14. El Prat

D'aquest temps

**Adeu siau,
Iovani Montinni!
Benvingut,
Albino Luciàni!**

Què pot significar per a l'Església del segle XX, el Papa Joan Pau I?

Els responsables de la revista "DELTA" m'han demanat escriure un article sobre la mort del Papa Pau VI, i l'elecció del seu successor, Joan Pau I; i amb molt de gust he acceptat.

Confesso que la mort d'un Papa i l'elecció del seu successor sempre m'han produït un cert impacte d'amor a l'Església, tot i que em resulta difícil estimar-la tal com és.

Encara recordo, com si fos ara, l'elecció de Joan XXIII, i la de Pau VI. Però sobretot —avui i ara— recordo vivament la mort del darrer quan em trobava, en aquells moments, descansant d'unes dies de vacances en terres del Pirineu.

La mort de Pau VI em dolgué de veritat, ja que —confesso i a la vegada respecte d'altres opinions— els seus quinze anys del seu pontificat han estat d'una gran fidelitat a la causa de l'Evangelí.

La inauguració del Concili Vaticà II fou —amb paraules de Joan XXIII en el seu Discurs inaugural— un NOU ALE D'AIRE FRESC per a tota la comunitat catòlica universal.

Però també sabem que quan hom obre una finestra, l'aire que penetra a la casa pot esdevenir o bé purificant o bé destructor.

La continuïtat de renovació en l'Església —com en qualsevol institució— ha de ser portada per mans d'artista, a fi que aquesta continuïtat sigui eficaç i renovadora a la vegada.

Pau VI va iniciar l'obra de renovació de l'Església segons l'esperit del Concili, amb personalitat d'artista, amb molta generositat, amb un detallisme minuciós, però també amb llàgrimes i sofriment. Ja que tots sabem que una tal obra de continuïtat suposa un gran esperit creador, i està subjecte a crítiques de totes bandes.

Crec que la història del futur catalogarà el Papa Montini com un gran home que fou sempre fidel a una única causa: LA CAUSA DE JESUS DE NATZARETH. I molts de nosaltres sabem que, treballant per aquesta causa, sempre existiran incomprendiments tant de dins com de fora de l'Església, sovint marcada encara per estructures de poder i de prestigi.

Voldria dir també aquí, com també ho vaig dir el dia 14 d'agost a la nostra església parroquial de Sant Pere i Sant Pau, amb valentia i respectant alhora altres opinions: MOLTES GRACIES PER TOT, IOVANNI MONTINI.

Però resulta que l'Església —i també les seves institucions— no moren en la mort d'un Papa, sinó que continuen. I tenim ja, actualment un nou BISBE DE ROMA: l'ex-patriarca de Venècia, ALBINO LUCIANI; des del passat dia 26 d'agost a la tarda.

—¿Què pot significar per a l'Església del segle XX, el Papa Joan Pau I?

Confesso que no sóc profeta del futur ni he tingut mai un carisma d'endeví.

JOIERIA RELLOTGERIA

J. ROCA

els hi ofereix els seus serveis
al seu nou establiment de:

Ferran Puig, 59

Telèfon 379 04 71

EL PRAT DE LLOBREGAT

D'aquest temps

Però el poble —i quan dic el poble em refereixo a la gent senzilla— té una gran intuïció en interpretar els SIGNES DELS TEMPS.

La senzillesa, la seva procedència familiar pobra i de tendència socialitzant, la simplicitat a manifestar-se públicament a la Plaça de Sant Pere de Roma —sense cap paper a les mans—, la seva preparació pastoral més que jurídica, el seu desig a voler participar de la III Conferència Episcopal llatinoamericana a Mèxic...; tot això ens dóna una certa imatge d'Església per al poble cristià de l'esdevenidor.

Confesso també —i voldria que no fos mal interpretat— la meua conformitat en l'elecció d'un BISBE ITALIA. I m'explicaré.

El fet d'elegir un Bisbe d'Itàlia expressa la concepció que el Papa és —abans que tot— BISBE DE ROMA, signe de comunió i unitat entre totes les esglésies del món. Ja que la unitat de l'Església no la fa únicament una persona individual del Sant Pare, sinó la GERMANOR de totes les Esglésies en comunió amb l'Església de Roma. Crec que la imatge d'una Església "piramidal i monàrquica" amb dependència excessiva de la persona del seu cap va deixant pas a una nova imatge d'Església més COL.LEGIAL, significada pel Bisbe de Roma, tal com el Concili Vaticà II intentà presentar.

Voldria dir, finalment, que la "política" sempre intenta classificar les persones dins els diversos grups "conservadors" o "progressistes". I com és natural, també el món polític voldria classificar la persona de Joan Pau I. Ho hem vist molt clar en els diaris.

Recordo, en aquests moments, el gran signe de contradicció que significà la persona de Joan XXIII. Tots sabem que era un home d'ideologia i religiositat molt conservadores; però el seu gran esperit evangèlic el portà a figurar —dins les esferes socials, polítiques i populars de tot el món— com a un Papa "revolucionari".

No será veritat, doncs, que la fidelitat a la causa de Jesús va més enllà i supera

qualsevol ideologia?

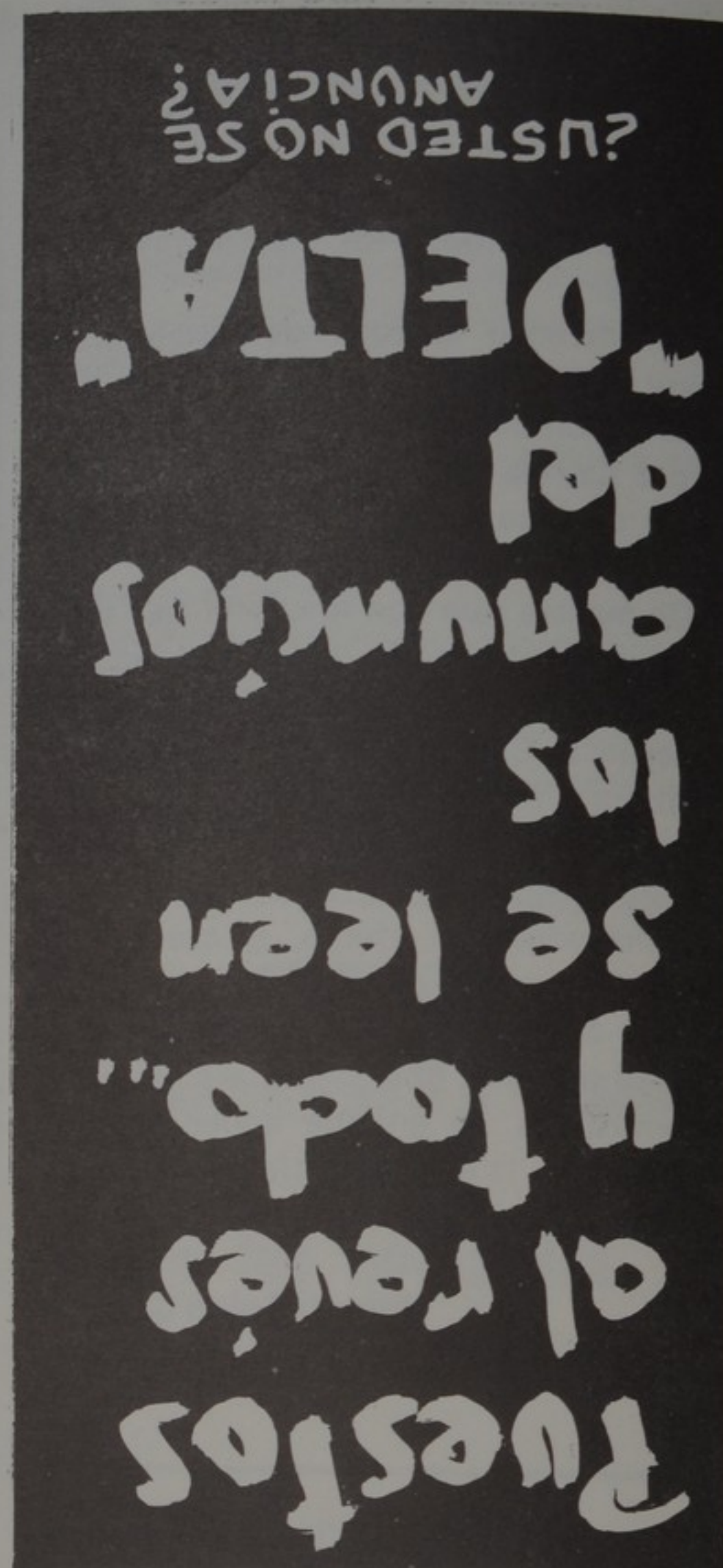
No será veritat que quan un home actua per aquesta causa, les idees personals esdevenen relatives, i "els poders d'aquest món" es troben desconcertats?

Crec modestament que Joan Pau I pot ser un gran home per la causa de l'obra renovadora de l'Església. Aquesta, hauria d'aconseguir —avui més que mai— el saber estar *al costat del poble*, i fer-se seus els seus sofriments i esperances. I tots sabem que TOT BON PASTOR —com també tot governant— no ho és únicament pel sol fet de "saber de tot", o pel fet de ser un home de "pastoral de simpaties", sinó pel fet de posar-se a les mateixes entranyes del sentir del poble i, des d'allí —i únicament des del seu mateix cor— plantar la llavor de l'evangeli.

I estic també segur que aquell Gran Home que començà a implantar-la en aquest món li dirà a Joan Pau I, Bisbe de Roma:

NO TINGUIS POR,
QUE JO ESTARE AMB TU PER AJUDAR-TE.

Ignasi Mora Terrats

ESTACION SERVICIO SERVIBARNA, S. A.

LAVADO AUTOMATICO DE TURISMOS Y FURGONETAS
CAMBIO DE ACEITE, ENGRASE, LUBRICANTES
NEUMATICOS, PINCHAZOS Y EQUILIBRADOS
LAVADO A VAPOR Y AGUA CALIENTE
DE CAMIONES Y CISTERNAS

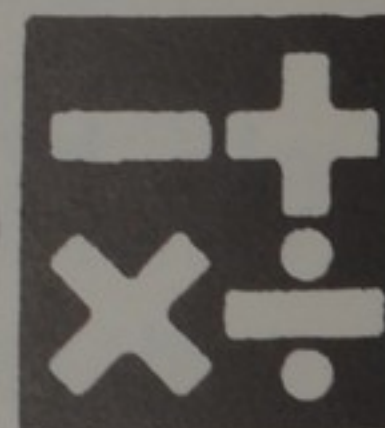
Calle 6, Sector C

(junto Mercabarna)

CALCULMOBIL-73

JOSE LLORENS GIL

MAQUINAS Y MOBILIARIO OFICINA

AVDA. JOSE ANTONIO, 119

TELS. 371 55 50 y 371 55 54

ESPLUGAS

(Barcelona)

He aprovechado estas vacaciones veraniegas para meditar, para vivir informalmente el ambiente de nuestra población, de nuestras costumbres y de las circunstancias que se han producido en este paréntesis estival.

Por ello, debo señalar el paso de nuestra Fiesta Mayor oficial, San Pedro y San Pablo. Debo confesar también que no tuvo el ambiente de gran festividad como acaeció en años anteriores y conste que no me refiero a las últimas décadas sino que me remonto a muchísimos años más. La festividad de San Pedro y San Pablo, a pesar de ello, tuvo en mi fuero interno, el de una gran festividad porque la efemérides, además de las celebraciones religiosas y populares, entrañan un recuerdo a aquellos hombres que hace más de un millar de años, instituyeron nuestra población, El Prat.

Si documentalmente conocemos la existencia del hombre ya en el año 965, resulta obvio que su presencia, debemos de admitirla desde muchísimos años antes. Pienso que la Fiesta Mayor es un recuerdo, un homenaje a aquel pratense que, un día, deambuló por nuestras tierras, las laboró y empezó a quererlas. Pienso en los obstáculos que tuvo que vencer, en su espíritu y que, un día, construyó su casa, albergó a su familia y fundara, con ello, el primer hogar pratense. Que llegó un día, en que Martí, Jovan o Ramón Gerbert, fueron payeses conocidos de la llanura del Delta. Cabe imaginar que fueron asentándose otros por la toponimia y que alrededor de una docena de "mansos", dibujaban ya, un perfil humano-social. El trigo, la vid, hortalizas y algún que otro frutal filigranaban la llanu-

Carta de verano

Uno de los símbolos de nuestro verano.

ra, el delta. Cabe pensar también que en las masías, animales domésticos, complementarían el modo de subsistencia de nuestros antepasados.

Bajo el reinado de Jaime I el Conquistador, y, exactamente en el año 1283, la "gent del fang" procedieron a la erección de una iglesia humilde, bajo el patronazgo de San Pablo, cerca del caserío del mismo nombre y la alameda del río, la Ribera o parte superior de El Prat. Nuestros antepasados, desde aquel momento, podían

cumplir sus necesidades religiosas, sin necesidad de acudir a San Boi o a Provençana (hoy Hospitalet) como venían realizando. Quienes conozcan las bases institucionales del nacimiento de las poblaciones en nuestro país, inferirán también que, en aquel momento, jurídicamente, nacía un nuevo municipio: El Prat.

Era una cuestión de hecho por cuanto de derecho, la Parroquia de El Prat, no recibió su respaldo definitivo hasta el año 1544. Más de doscientos cincuenta años tuvieron que luchar los pratenses para aquella independencia. En aquella fecha, año 1544 nuestra Parroquia, —parroquia en aquel entonces equivalía tanto como decir pueblo—, tenía entronizados ya, a San Pedro y a San Pablo. Nuestros antepasados adquirieron definitivamente su personalidad y en los anales de los gentilicios el nombre propio de pratenses. Se inferirá, por todo lo sucintamente expuesto, el espíritu que entraña la celebración de la Fiesta Mayor. Se trata de un recuerdo obligado a nuestros mayores, de recordar efemérides, de expresar, con fiestas, nuestra alegría y el voto para su continuidad.

Me apeteció deambular por la población, rendí homenaje "al Sant Pau de grans ulls ametllats, bizantins", participé de "su levíssim somriure", como magistralmente infiere el cronista de nuestra población don Jaume Codina. En esta andadura informal por nuestras callejas antiguas, al contemplar los rótulos, sus nombres iban desgranando páginas de nuestra historia pequeña. Resulta obvio que se halla incompleta. Contemplé las pocas hornacinas que aún quedan en las fachadas de algunas de nuestras casas nobles, el mural magnífico de la fuente municipal, la Cruz del término que, a mi juicio, se halla mal emplazada.

Era un poco más de la "hora sexta" de una jornada canicular. Apenas nadie por las callejuelas adoquinadas, imaginé a mis conciudadanos en una "becaina", "migdiada" o "sesta" catalana.

Ya sabe, descabezar el sueño no estando bien tumbado y con las llaves, aquellas gruesas llaves de antaño en la mano y que, cuando se deslizaban y caían al suelo, significaba el fin de la "becaina". Por cierto, al mencionar las llaves, me viene a la memoria lo que con aquellas gruesas "claus" se ha perdido. Me refiero al arte de sus filigranas, notoria obra artística de nuestros "ferrers" y a la personalidad, macho o hembra de las "claus" por aquello de que, las que constituían un todo, eran denominadas machos y las que, en su filigrana poseían un hueco o vacío, adquirirían la condición de hembras.

Y, no quiero cansarle más, mi querido amigo. Reciba mi estimación. Marc

Nota. Las citas históricas proceden de la obra "Delta del Llobregat - La Gent del Fang", de don Jaume Codina.

REPARACION GENERAL DE FRENOS

RECTIFICACION TAMBORES Y DISCOS DE FRENOS

TURISMO Y GRAN TONELAJE

REMACHADO Y ENCOLADO DE MORDAZAS DE FRENOS E INDUSTRIALES

REPARACION Y MONTAJE DE SERVO FRENO DE TODAS MARCAS

Frenos Llobregat

Gaiter del Llobregat, 97 - 103
Teléfono 379 32 36

PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

El dia 4 de setembre vaig anar al camp d'aviació. Arribava l'atleta Jordi Llopart, flamant campió d'Europa de marxa atlètica. Havia estat improvisada una mena de mobilització popular, malgrat el mal temps que feia.

A la Terminal de l'aeroport hi havia la concurrència habitual quan arribàrem. En aquest lloc sempre hi ha dones maques, algunes d'elles de bellesa sensacional. Les dones monumentals viatgen molt en avió. Als trens i als autobusos, per exemple, el tant per cent de belleses és molt més baix.

MOMENTS D'EXPECTACIO

Mentre anàvem matant l'aranya vaig adonar-me que es produïa una certa expectació. De moment em semblà que en Llopart ja havia arribat. Però no. Es tractava d'en Cruyff, el famós, el genial, l'immortal Johan Cruyff. També hi havia la seva muller, que l'esperava asseguda en un cotxe. Segons sembla, en Cruyff havia arribat procedent dels Estats Units on havia jugat un parell de partits amb l'equip els colors del qual ara estima de tot cor. Se'n va anar cap a Barcelona, però no pas en el seu cotxe, sinó dalt d'una camioneta acompanyat d'uns guàrdies. Deuria tractar-se de la seva escorta personal.

La Terminal anava emplenant-se més i més de gent pratenc. Hi havia vertadera expectació popular. Els estaments oficials pratencs també vaig veure que s'havien bellugat. L'ala dreta del consistori estava molt ben representada. Tots els edils anaven de vint-i-un botó i duïen l'escut del poble a la solapa.

Primerament ens digueren que en Jordi apareixeria pel lloc habitual, o sia les arribades internacionals. Però després hi hagué contràordre i hom ens aclarí que seria rebut a la sala destinada a les grans personalitats.

LA SALA DELS IMMORTALS

Davant la sala de la gent important hi hagué un gran desplegament de forces. Una sèrie de senyors uniformats barraven el pas a tothom, excepte als familiars d'en Jordi, els regidors pratencs, algun funcionari municipal, i els informadors acreditats. Naturalment, no vaig entrar.

Algú ens digué que tan aviat com arribés, en Jordi celebraria una roda de premsa. I tot seguit el saludaria el President Tarradellas, amb qui havien de trobar-se a

D'aquest temps

La medalla

l'esmentada sala.

Al vestíbul de la Terminal la gent anava empenyent-se i allargava el coll, tant com podia per veure si apareixia en Jordi. Hi havia una concurrència cada vegada més nombrosa, integrada pels companys i companyes d'en Jordi (en Jordi treballa a l'Ajuntament), alguns esportistes, matrimonis joves amb criatures, gent gran, en fi, una barreja molt heterogènia. Vaig veure dues o tres pancartes preparades, algunes senyeres i un gran escut d'El Prat.

ARRIBA EL PRESIDENT

Un dels guàrdies encarregats del servei d'ordre comentà amb un company:

—Pues sí que ha venido gente hoy a despedir al Presidente.

—No, hombre. Que éstos vienen a esperar al atleta aquel que salió en la "tele".

Al cap d'una estona arribà el President en el seu "Dodge" acompanyat d'altres vehicles. Va passar somrient entremig de la multitud, que picava de mans molt

complaguda.

—Trobo que està molt ben conservat el President.

—Pels anys que té encara fa goig.

—Sort n'hem tingut d'aquest home. Ha estat providencial.

—El dia que falti ja em diràs qui hi posaran.

—Qui serà capaç de fer el que ell fa?

Aquests foren alguns dels comentaris que suscità Tarradellas al seu pas. Anava amb la seva esposa. També hi vaig veure el Conseller Pere Pi-Sunyer i la seva esposa. Es traslladaven a Mallorca. També vaig poder comprovar que molts dels presents no l'havien vist mai al natural. "El trobo diferent de la "tele", deien. Ja seria greu que la inefable televisió a més de deformar segons quines notícies fins i tot deformés la fesomia de la gent.

EN JORDI

Les portes de la sala dels elegits foren obertes de bat a bat per uns funcionaris de la Iberia que fins i tot duïen gorra de plat. Aparegué un núvol de fotògrafs carregats de tota mena d'aparells del seu ram. Tothom s'adonà que havia arribat el moment culminant. L'hora de la veritat.

Aparegué en Jordi, somrient i potser una mica emocionat, acompanyat pels seus familiars. La gent esclatà en una gran ovació. Va ser un instant bonic. Suposo que en Jordi ho recordarà mentre visqui. Tota aquella gent —n'hi havia força— s'havia traslladat a l'aeroport de forma espontània. Hi acudí impulsada per la seva simpatia envers la figura d'aquest gran atleta, però també ho va fer per un sentiment d'afecte envers la pròpia població pratenc. Aquell fou un acte d'afirmació pratenc. El Prat s'uneix no sols per a demanar que en Garrigues no faci disbarats amb el riu, sinó també per a celebrar el triomf d'un fill seu, triomf internacional, sense cap mena de precedent en la història de l'atletisme de l'estat espanyol.

CONSIDERACIONS FINALS

Suposo que fins el moment de guanyar la medalla, en Jordi no deu haver trobat massa facilitats. Al contrari. La seva lluita contra la incomprensió i la manca de col·laboració dels organismes oficials deu haver estat molt forta. Sembla ser que ni tant sols la Federació d'Atletisme s'ha portat massa bé amb ell. A partir d'ara les coses variaran molt. Una medalla d'or als campionats d'Europa és un triomf molt important. Insòlit a casa nostra. Consta que aquest triomf es deu exclusivament a l'esforç personal d'en Jordi, al recolzament extraordinari de la seva família i del seu pare en particular i al petit caliu de l'equip modest al que pertany. Per això el vestíbul de la Terminal s'emplenà de gent d'El Prat.

JOIERIA RELLOTGERIA

La Diamantina

Ferran Puig, 41

Telèfon 379 03 22

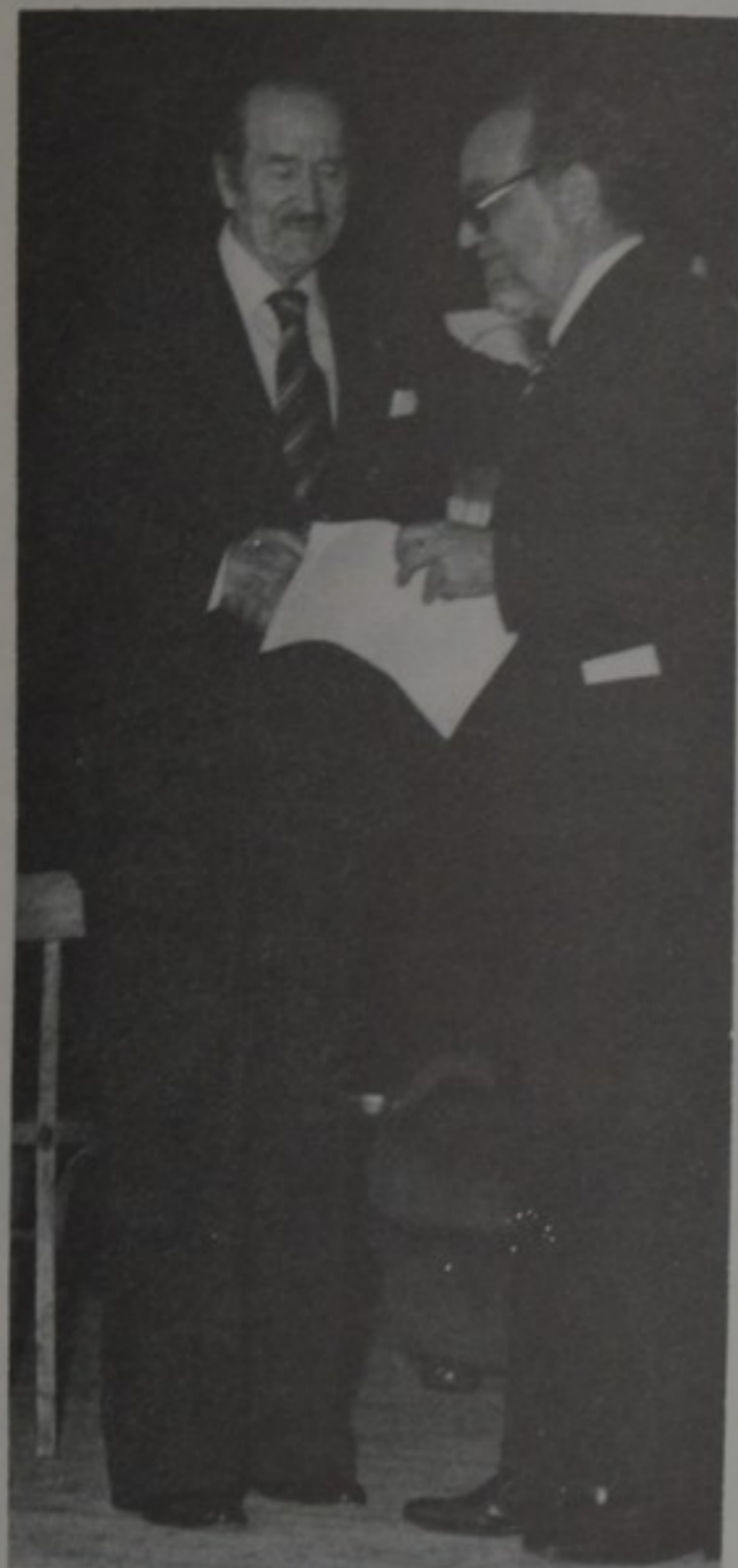
EL PRAT

Eugení Molero

30 DIES A EL PRAT

HOMENAJE A ENRIQUE GUITART

CRONICA D'UN HOMENATGE

Julio Manegat felicita al homenajeadado.

La sala se llenó de un público que recibió con agrado dos estilos bien diferenciados de teatro.

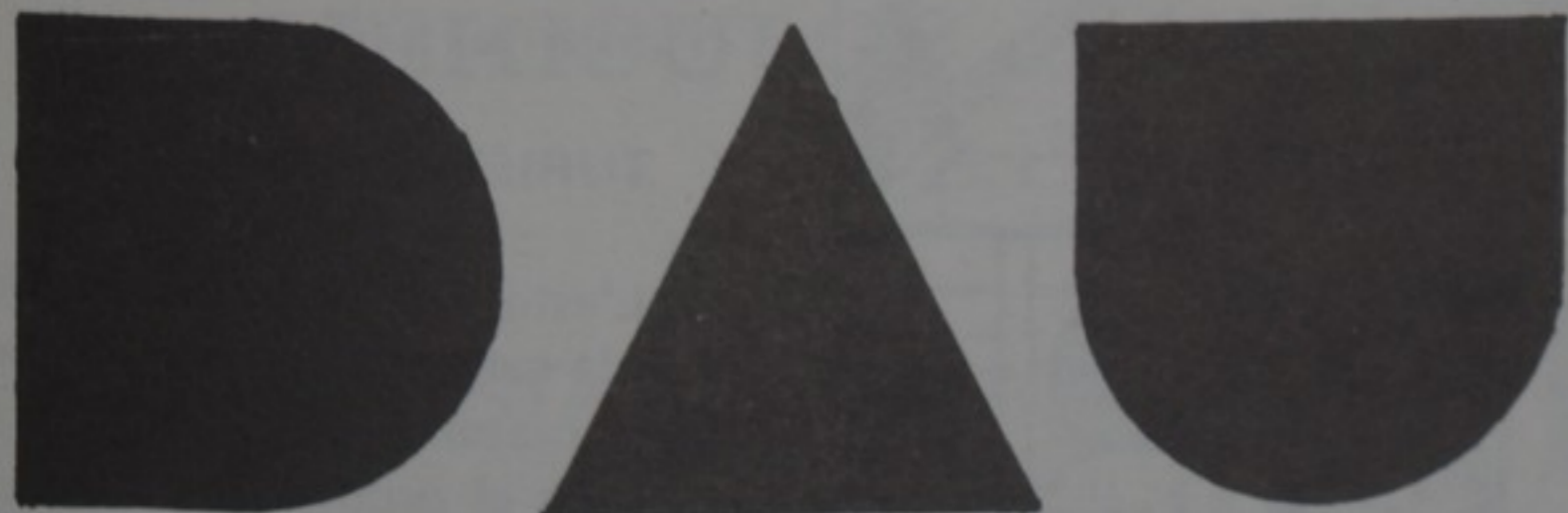
Un momento del homenaje con la presencia de la señora Guitart.

El passat dia 30 de juny, els pratencs vàrem tenir ocasió a un espectacle teatral com feia bastant temps no es donava a la nostra població: *Amics d'El Prat, L'Estaca i Delta*, van rendir un homenatge a la gran figura de l'escena catalana Enric Guitart.

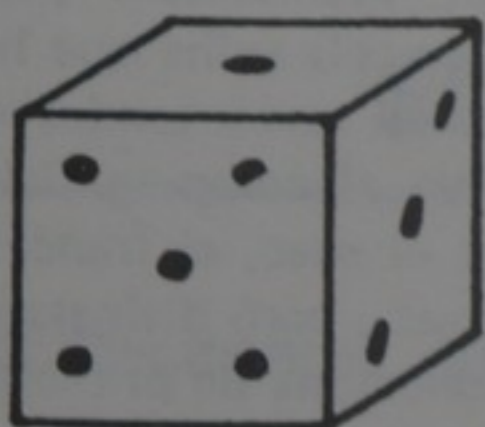
Enric Guitart, fill d'un famós actor català del segle passat i començaments de l'actual, va néixer a Barcelona a l'any 1909. Va actuar a diverses companyies com la de Giménez Nicolau, Vilá Daví, etc., aconseguint els millors èxits, però, a la d'Enric Borràs. Deixant a part la seva faceta cinematogràfica, s'ha destacat i fet famós, sobretot, per la seva interpretació de l'obra de P. Bloch "Las manos de Eurídice", monòleg que ha arribat a representar milers de vegades i que al 1972 va traduir al català. I precisament aquesta obra, la més representativa de la seva carrera com actor teatral, formava part del programa de la vetllada. Però en Guitart no la va interpretar; des de fa temps una greu enfermetat l'ha mantingut separat dels escenaris i encara que actualment es troba molt recuperat, encara no ha arribat a les condicions òptimes per tornar a la feina. Malgrat tot ens va manifestar la seva intenció de interpretar-la pròximament per diversos països europeus, tan aviat com se senti amb una mica més de forces.

En aquesta ocasió, vàrem veure "Las manos de Eurídice", interpretada per l'actor valencià Antonio Campos que actualment l'està fent a Madrid. Si bé en Campos, en alguns moments de l'obra arriba a aconseguir una brillant interpretació, li va mancar, però, continuïtat i, per descomptat, no va fer oblidar en Guitart.

La vetllada s'inicià amb l'actuació del grup local L'Estaca, que varen representar l'obra d'Albert Miralles "La guerra y el hombre". Ja amb anterioritat havíem vist L'Estaca en aquesta peça. Una altra vegada ens van brindar un bon espectacle sota el mestratge d'Armard Aguirre, encara que els havíem vist actuacions millors ací mateix al Prat. De tota manera ens

enric morera 6
telfs. 3793230-3791219
el prat de llobregat
barcelona

JOCS DIDACTICS
JOGUINES-MANUALITATS
CONSTRUCCIONS

30 DIES A EL PRAT

van tornar a agradar; sembla com si "La Guerra y el hombre" fos feta a la mida de L'Estaca, i això és un gran mèrit per al Grup. Els crítics teatrals vinguts de Barcelona expressament, van quedar veritablement sorpresos de la qualitat del Grup i el mateix Guitart, corregint unes paraules del regidor de Cultura de l'Ajuntament, Sr. Casanovas, afirmava que es tracta de veritables professionals del teatre.

A l'interval entre les dues obres, les entitats organitzadores de l'acte van fer entrega a

l'homenatjat de diversos obsequis i trofeus commemoratius i l'escriptor i crític Juli Manegat glossà la figura d'en Guitart el qual amb emoció va agrair les atencions de què era objecte.

Va resultar a la fi una vetllada molt encertada, si bé es va fer una mica llarga, per causa del retard en el començament i del fet de representar-se dues peces. La calor regnant al local no va contribuir a alleugerir aquesta situació. Es possible que una inversió a l'ordre de les representacions hauria solucionat la qüestió.

CONCURS DE COLLES SARDANISTES PER SANT PERE.— El concurs de colles sardanistes va tornar a tenir la participació de sempre. La fotografia ens mostra el moment en què els representants de la colla "Violetes del Bosc" recullen el premi "Bàsic d'Honor" a mans del Vicepresident d'Amics d'El Prat, Jordi Gili, en presència del secretari de "Lo Llobregat de les Flors", Felip Trapero, les dues entitats organitzadores del concurs des de fa anys.

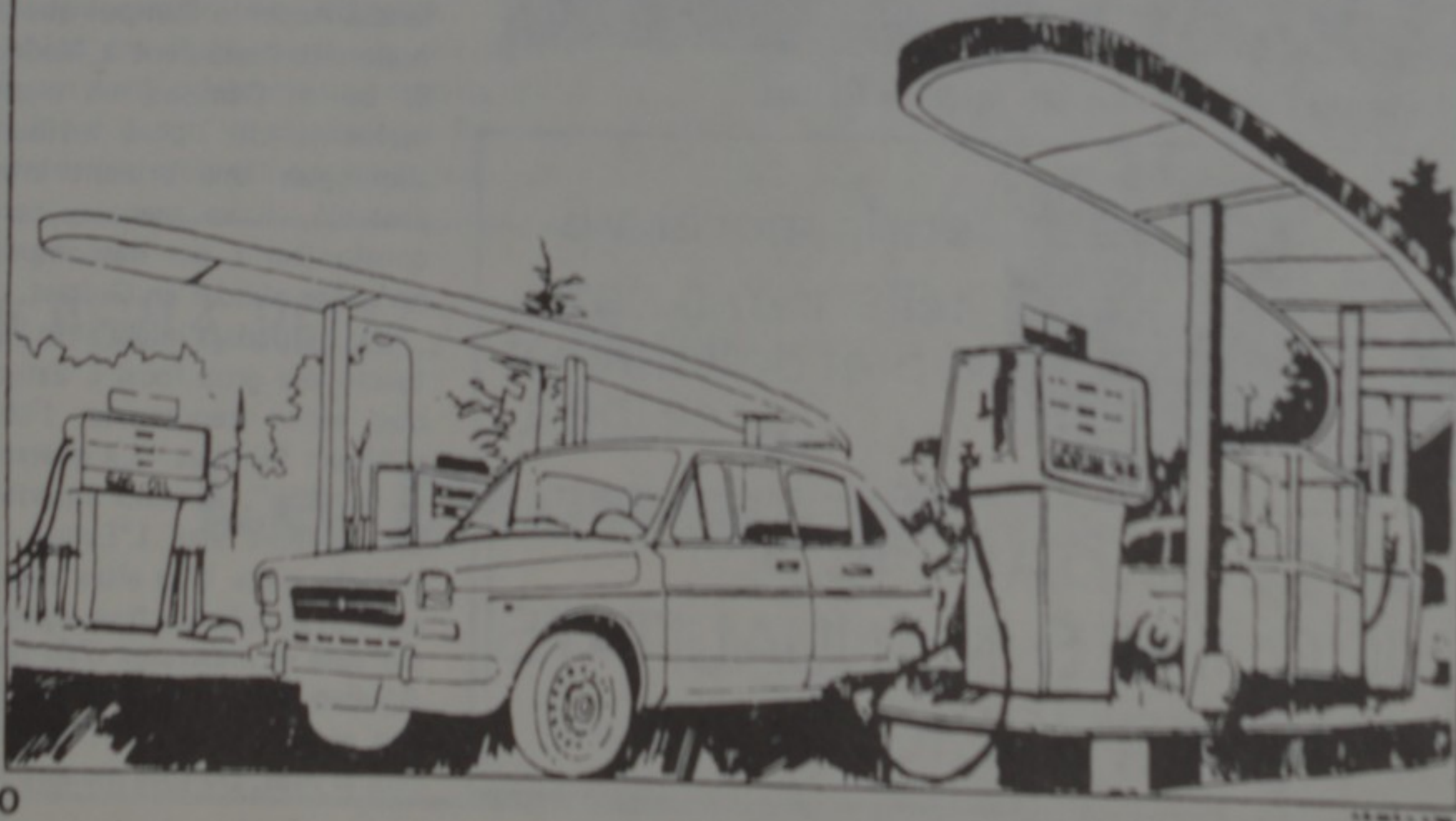
MEJOR QUE EL DINERO DE DIA Y DE NOCHE

Cheques-Gasolina Banco de Vizcaya

OTRA VENTAJA DE TENER UNA CUENTA EN EL BANCO DE VIZCAYA

Utilice cheques gasolina del Banco de Vizcaya.
Se admiten a cualquier hora del día y de la noche.
Ayudan a llevar un control exacto del consumo.
Son totalmente gratuitos.
Se cargan en cuenta después de haber sido utilizados.
Llevan impresa la matrícula de su coche y nadie más puede utilizarlos.
Solicítelos en cualquiera de las oficinas del Banco de Vizcaya.

Banco de Vizcaya
SIEMPRE CERCA DE USTED

30 DIES A EL PRAT

Tornem a ésser aquí. Com qui diu ha quedat endarrerada l'estiu, un estiu que ha buidat El Prat —com mai s'havia vist— sobretot en el passat mes d'agost. Una bona part de comerços tancats, de serveis a mig servei, de carrers quasi deserts. Allò que ja ens havien dit de Terrassa i Sabadell a l'agost començarà a ésser l'agost d'El Prat. La platja estava tan concorreguda com sempre, bruta, sí, però plena de gent que semblava preocupar-se ben bé poc de l'avís que ha fet públic el Grup de Defensa del Medi Ambient advertint els banyistes dels perills d'entrar a l'aigua. S'han fet anàlisis i tot, però la gent se'ls tirà a l'esquena i, aigua endins!

Per cert que ha estat prou ambientada la marxa del Llobregat convocada precisament pel G.D.M.A. d'El Prat, no autoritzada primer i autoritzada aquesta edició arriba a El Prat i hi acaba. Esperem poder-la recollir en aquesta mateixa edició, si el material gràfic i literari ens arriba a temps.

TURISTES PRATENCOS

L'estiu ha tingut molt més que la calor que ha portat a no pocs pratencs a "fer de turistes" en el propi Prat. No han estat precisament pocs, com diem, els veïns que han plantat les seves tendes de campanya al camping Cala Gogó, fent el suc, el francès o l'alemany..., però disfrutant d'unes instal·lacions de primera categoria.

PAELLA

Només començar l'estiu ja ho varen celebrar amb la clàssica paella d'arròs, multitudinària com cada any, i amb premi per la família Roman, que es veu que els seus integrants tenen la mà trencada en matèria culinària.

MISS

També hem tingut una miss que no ha estat pròpiament el que es diu una "miss Prat", donat que han vingut de fora a elegir miss a una pratenga. El poble de Argeneta (Castelló) va atorgar aquest títol a la senyoreta M.ª Adela Ginabreda. Hi ha qui diu que si es tractés de fer-la "miss Prat" per votació, també l'hi farien, donat que mig Argeneta viu a El Prat, per no dir més. I també perquè la noia s'ho mereix per ben plantada.

CALENDARI DE FESTES

En això de les festes aquest estiu ha estat una mica embolicat. On s'ha vist que el dia dels Sants Pere i Pau no sigui festa a El Prat? Si són els patrons! Doncs oficialment no ha estat festa. Si no arriba a ésser per una circular de la Unió de Botiquers locals recomanant tancar, el dia dels Patrons hauria estat un dia de tants. Per sort, també la Generalitat va prendre cartes en l'afer i al final l'Ajuntament i tot va tancar la porta.

Ara tornem a estar a les mateixes amb les dates de festa major... que si els dies són el 24, 25 i 26, que si també el 27. No hi ha qui s'aclari... Suposem que sortirà a temps una nota oficial al respecte.

El magnífic aspecte de l'Estadi Municipal la tarda del concurs de colles sardanistes.

FA 72 ANYS

30 DIES A EL PRAT

Al migdia del 27 de setembre de l'any 1906 feia entrada al nostre poble la sardana, la "dansa més bella de les danses que es fan i es desfan", com diu el poeta.

Era un dia lluminós: el primer dia de la Festa Major.

Havia terminat la missa solemne i a la plaça s'iniciava el ball; el so del flabiol i el toc del tamborí marcaven el començament de la sardana. Es formà l'"anella", el que avui se'n diu la "colla"; la plaça molt concorreguda; els dansaires pocs. Era una novetat. Calia l'aprenentatge. La cobla una de les millors de l'Empordà, la Principal de Perelada.

Acabava d'entrar al nostre poble en mig de forta expectació.

Al capvespre, els carrers de la Bufera (avui, Ferran Puig) i la Bunyola (avui, Jaume Casanovas) despertaven de l'ensopiment, molt propi d'aquells temps, en veure's sorpresos pel brogit de la cobla. ¡Quin encant al sentir les bronzents notes de la tenora...!

Al dia següent, hom volia ballar la nostra dansa; un espectacle insòlit; la plaça bullia de gent. Era l'any 1906; al nostre poble acabava d'entrar-hi la sardana.

Sempre és bo recordar aquelles coses...

HOMENATGE

Una festa també va ésser l'homenatge que juntament amb el grup "L'Estaca" i els "Amics d'El Prat" vàrem rendir a l'actor Enric Guitart, amb la representació per Antonio Campos de la seva obra més celebrada "Las manos de Eurídice" i amb una bona escenificació de "Tiempo de 98" per "L'Estaca". Cal destacar la

presència del propi Guitart i del prestigiós crític Juli Manegat, que va fer una veritable apologia de la trajectòria artística de l'homenajat.

També el grup que dirigeix Josep Costa va fer dues representacions que lamentem no ens fossin comunicades amb anticipació per a poder divulgar-les adequadament, com el "Delta" vol fer amb tota la vida local i molt especialment en

els aspectes culturals mai prou promocionats.

UN "BOTEJARA" PRATENC

Altes notícies també han succeït: unes multes governatives a diverses explotacions d'àrids del Delta (cap d'El Prat); l'aportació d'un "botejara" pratenc de cognom Sánchez i veí de Sant Cosme, enca-

SEAT - CRYSLER - CITROEN - RENAULT
VEHICULOS INDUSTRIALES Y COMERCIALES
ACCESORIOS Y RADIOS

COMPRA-VENTA DE TURISMOS DE TODAS LAS MARCAS - SEGUROS GENERALES

automóviles CENTRO

Luis Recasens, 48-67

les desea feliz Fiesta Mayor

Teléfono 379 03 44

30 DIES A EL PRAT

ra que amb residència temporal a l'Alemanya, a qui la RTVE va dedicar tot un programa seguint els seus passos des d'Alemanya al Sant Cosme d'El Prat, explicant-nos que li ha anat tan bé per allà dalt, cosa que celebrem, com és natural. També la creació d'una factoria de la SEAT al Polígon Pratenc té el

seu impacte local, sobretot quan ja treballen en la seva construcció.

CANTS

En fi, es podria dir que l'estiu se'ns ha acabat amb una vetllada del Dia Internacional del Cant Coral a l'Església de

La "Coral Zaragoza", rebent de mans dels directius d'Amics d'El Prat i "Lo Llobregat de les Flors" un record del seu pas per El Prat, amb motiu del Dia Internacional del Cant Coral.

CRISTALERIA DEL PRAT

RODOLFO COSTA LARRUY

INSTALACIONES PARA OBRAS

Avda. del Canal, 152 - Teléf. 379 02 42

CUADROS, MOLDURAS Y OBJETOS DE REGALO

Casanovas, 31 - Tel. 379 17 22

Sant Pere i Sant Pau, presentada per "Lo Llobregat de les Flors", "Amics d'El Prat" i aquest mateix periòdic, i amb la participació de la Coral "Zaragoza", Arti Vocali d'Holanda i San Paolo d'Itàlia. Cal destacar els diversos repertoris populars de les terres d'origen de les corals, al costat de l'"Himne a

Barcelona" cantat en català per la coral italiana, l'interpretació en llengua castellana de "Sota de l'om" del mestre Morera. L'acte ha tingut dificultats per a ésser subvencionat, com altres anys, per l'Ajuntament que, segons sabem, paga amb el pressupost de Festa Major d'aquest any una bona part de les factures de l'any passat. Anècdotes d'economia municipal a part, l'acte que comentem va tenir un públic que no anava més enllà de 200 persones, dins de la línia d'indiferència col·lectiva per activitats que per la seva qualitat mereixerien més atenció.

XÀFEC

No va ésser a causa dels cants esmentats el xàfec que ens va caure al damunt per començar el setembre, repetint els xàfecs caiguts al Vallès i la Ciutat Comtal, en els que varen produir morts lamentables. A El Prat no vàrem tenir accidents greus, però els nostres carrers semblaven realment amplis canals i qui més que menys li va fer un salt el cor pensant "Ai, el riu!"

establecimientos

SUÑOL

SERVICIO OFICIAL

Mobylette - G.A.C.

BICICLETAS - CICLOMOTORES

Ignacio Iglesias, 53

Teléfono 379 07 59

Hogar del Niño

Vestim als més joves amb estil i distinció

PETITS

Cotxes, Llitets, Puericultura
joguines

30 DIES A EL PRAT

XIRINACHS VA ESSER A EL PRAT per a participar en els actes d'arribada de la Marxa del Llobregat

FESTA A LA BARCELONETA

Els veïns de la Barceloneta segueixen tan actius com sempre, la irrupció de la política no ha rebaixat gens la seva dinàmica. No en va els mantén units l'amenaça permanent de l'expansió de l'Aeroport, motiu primordial per al que va néixer l'Associació i que per cert torna a ésser notícia a causa de l'entrevista entre el conseller de la Generalitat Narcís Serra i el Secretari d'Estat senyor Sánchez Terán, de la que, entre altres coses, es va parlar de l'expansió de l'Aeroport. "Cap a on?" es pregunten els veïns de la Barceloneta, mentre celebren festivals infantils, tan concorreguts com sempre —i que no decaigui! — i fan pubilla del barri la senyoreta Maria del Carme Carreras i dames d'honor les noies Concepció Rosell i Maria

Rosa Vives. També varen fer pubilla infantil la nena Maria Montané i les seves dames d'honor Marta Dorca i Eva Font. Un barri que sap defensar-se i divertir al mateix temps.

LA NOVA SALA DE LECTURA SANT JORDI

Una nova biblioteca pública ha estat oberta per la Caixa d'Estalvis de Catalunya en el seu antic local de l'Avinguda Verge de Montserrat cantonada carrer Castilla. La Sala de Lectura Sant Jordi —aquest és el nom que li han donat— ha obtingut un èxit considerable, especialment entre la jovenalla que aquests calurosos dies d'estiu han omplert el local de gom a gom.

Cal dir que la magnífica situació de la sala de lectura, com qui diu a peu pla, és tota

Les pubilles de la Barceloneta.

EL BALLET ALEXIA A SUISSA I A LA RTVE

El ballet clàssic "Alexia" que dirigeix l'Olga Socias i que, com és sabut, té la seva seu a El Prat, s'està preparant per a una actuació a la RTVE i també per a una gira per Suïssa convidats per un organisme de l'Estat Suís.

La presentació del programa que portarà en aquesta gira es farà precisament a El Prat i a la Plaça de l'Ajuntament, amb motiu de la Festa Major, interpretant diverses obres de: Tchaikowsky, Saint-Saëns, Ravel, Glinka, Gounod, Bach i Adam.

El ballet que té com a figures solistes a la pròpia Olga Socias i els ballarins Ecija, Tomas, el canadenc Jean Pierre Roch i l'uruguai Eugeni Parma, està compost per un cos de ball els noms dels membres del qual ens són prou coneguts: Bienve Catalina, Artur Diaz, Ana Maria Echarte, Carles Muchart, Mercè Nos, Núria Roy, Isabel Rodríguez, Dolors Salvador, Esther Sánchez, Antoni Serrano i Maria Vidal.

una invitació a la lectura i que, a mida que vagi configurant el seu "stok" de llibres, anirà en augment en el seu èxit, sobretot si s'especialitza en la lectura per als joves. També esta destinada a ésser un bon complement a la Biblioteca Popular que funciona al Casal i a la que l'Ajuntament no acaba mai els baixos del Palauet Municipal del carrer Casanovas i de la que ja disposa d'un "stok" de més de 20 mil llibres cedits pel secretari honorari d'El Prat, senyor Castro i Martín. Per ara cal felicitar la Caixa de Catalunya per aquesta aportació a la nostra vida cultura.

COOPERATIVA D'HOSTELERIA.— Més d'un centenar de bars d'El Prat s'han unit en Cooperativa. A la fotografia, al voltant del secretari general de la Unió de Cooperatives de Catalunya i Balears, els membres de la Junta Rectora senyors Siles, Esteruelas, Ferrer i Baltà, presidint l'Assemblea de socis recentment celebrada al Casal.

VISITE EL PRAT,
LA VENECIA DEL
BAIX LLOBREGAT

ACUDIT INSPIRAT EN
EL DIA 4.9.78 *[Signature]*

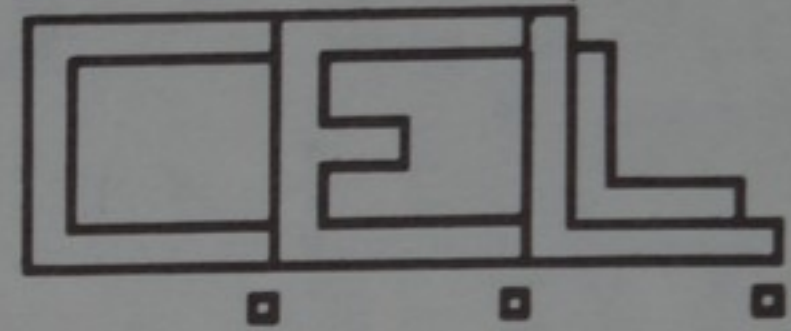
muebles ... PARDO*

Especialistas del Mueble

Visítenos en la calle Federico Soler, 85 y vea lo mejor del mueble actual a precios increíbles.

Federico Soler, 85

Tel. 379 58 48

INGLES y FRANCES

(Profesores nativos)

GRADUADO ESCOLAR

(Exámenes en el propio Centro)

FORMACION PROFESIONAL

BANCA - CONTABILIDAD

MECANOGRAFIA

(Diploma)

REPASO de B.U.P. y E.G.B.

Centro de Estudios Llobregat

Avda. Montserrat, 46, A

Tel. 379 54 91

El Prat de Llobregat

Fotos

BANYOLS

JOSEP M. GINABREDA CAZERES

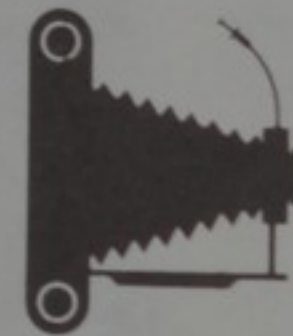
JOSEP M. GARCIA SARDA

Recentment hem inaugurat una BOTIGA-ESTUDI on trobareu tot allò relacionat amb Fotografia, us podrem fer des de fotos de carnet fins a pósters i reportatges

Lluís de Requesens, 1

Telèfon 379 18 61

EL PRAT DE LLOBREGAT

maytor

REPORTAJE - RETRATO - INDUSTRIAL

MANUEL MAYENCH
FOTOGRAFO

MARINA Nº 28
TELEF. 379 18 38
PRAT DE LLOBREGAT

Calzados Marbull

Señora - Caballero - Niño

Zapatos ortopédicos

Calidad y estilo al mejor precio

Carretera Marina, 53, B
PRAT DE LLOBREGAT

Josep Roig, Conseller d'Agricultura a El Prat

"LA GENERALITAT NO HA PRES DECISIONS DEVANT EL DELTA"

SOPAR COL·LOQUI AMB EL CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA, SR. JOSEP ROIG I MAGRINYA ORGANITZAT PER LA JOVE CAMBRA D'EL PRAT

En Josep Roig i Magrinyà és un home que ve del camp cooperatiu. Ha siguit President i Director General de la Cooperativa més antiga de Valls, Vicepresident i Director Comercial de la Caixa Rural Provincial de Tarragona fins que al seu dia el van anomenar Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Va fer de Moderador en Ramon Gracia, President de la F.J.C.E. i entre altres hi havia a la Presidència del concorregut acte en Joan Montaner, President de la Jove Cambra d'El Prat.

—La Generalitat no ha pres encara decisions davant el Delta d'El Prat, però puc dir l'opinió de la Conselleria d'Agricultura. Amb aquests moments a Catalunya hi ha un 6 % de la població que és dedica a l'agricultura i ramaderia (una xifra molt petita). Es deu aconseguir augmentar aquest 6 % i això vol dir que aquest Delta és absolutament necessari.

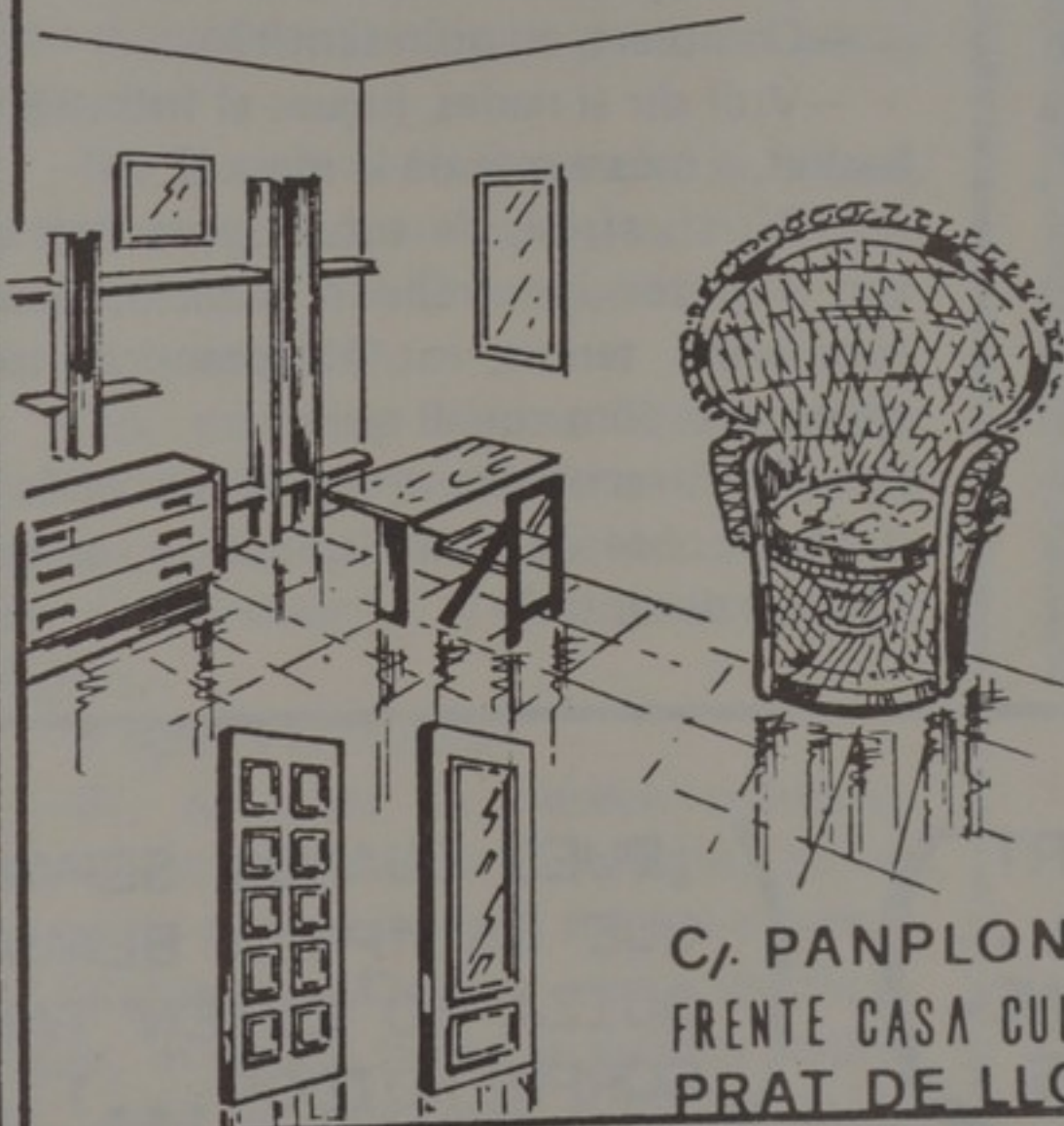
—Les competències generals futures són les mateixes que tenen tots els departaments d'Agricultura i es preveu poder ampliar-les amb temes que tenen uns altres departaments i que l'hi corresponen. Des del primer d'octubre s'ha traspassat el Servei d'Extensió Agrària, el servei de l'INCO (Institut Nacional de Denominació d'Orígens) i l'Investigació Agrària.

—Entre les atribucions, en potència, de la Conselleria, que ja vaig exposar, les entitats col·laboradores eren les Cooperatives Agrícoles, el Crèdit Agrícola i les Caixes Rurals. La legislació d'aquests raders anys encuadraba, incomprensiblement, al "Ministerio del Trabajo": la cooperació agrícola, hi ha un acord que en quant es traspassi el socialisme agrari, les cooperatives agrícoles i ramaderes dependran de la Conselleria d'Agricultura i no de la de Treball.

INDECO

DECORACION COMERCIAL - INTERIORISMO HOGAR

COMPLEMENTOS
DECORACION

MOBILIARIO A MEDIDA
MOBILIARIO MINBRE
PUERTAS MADERA NOBLE
GUADROS
GERAMICA
MOBILIARIO AUXILIAR

C/ PANPLONA 2
FRENTE CASA CULTURA
PRAT DE LLOBREGAT

TEL. 379.52.42
(BARCELONA)

CONSTRUCCION DE OBRAS

REFORMAS

ALBAÑILERIA

PRESUPUESTOS Y ADMINISTRACION

CONSTRUCCIONES

J. Jarque Vallés

Industria, 39-41, 1.º. 1.º - Teléf. 379 08 80 - EL PRAT

Li convé

anunciar-se a

Delta
LLOBREGAT

JORDI LLOPART: "Sembla que estigui flotant"

Petita introducció: En Jordi és el protagonista d'avui, el centre d'interès, el punt on convergeixen dotzenes de periodistes àvids de notícies, de qualsevol detall susceptible d'ésser recalcat en els mitjans de difusió, és l'heroi, l'autor d'una "gesta inesperada e inaudita", l'excepció en l'esport espanyol, mancat de gairebé tot.

Com bé saps, car lector pratenc -i si no ho saps ho hauries de saber- en Jordi ha guanyat la medalla d'or de la prova de 50 km. marxa als campionats d'Europa celebrats a Praga, deixant amb un pam de nas a "propios y extraños". Triomf d'en Jordi i dels pares, de Moisès Llopart, el seu educador esportiu.

Per tot, una mica cohibit, el passat dimarts dia 5 vaig anar a realitzar aquesta entrevista a casa seva. Entrevista espontània cent per cent perquè vaig haver de preparar el qüestionari en el temps rècord de cinc minuts. "O fas l'interviu d'aquí un rato o no podràs fer-lo perquè aquesta tarda anem a Canet i demà a Menorca", em digué la mare.

L'ambient de la casa és de bogeria: tothom va de bòlit, el telèfon no para i la gent que va i ve ho fa amb la velocitat pròpia dels 100 metres obstacles. Finalment, arriba en Jordi, mig cansat de fugir dels periodistes, i comencem a entendre'ns

Malgrat tot, en Jordi és un xicot molt senzill, amable i simpàtic, rialler i tímid. Dóna la impressió que no s'acabi de creure tot el que està passant.

-Bé, Jordi, explica'ns més o menys com et trobes ara?

-Ha, ha, doncs ara... fabulosament... Sembla que estigui flotant. Estic molt emocionat i no crec que sigui tan gros el que he fet. He culminat una de les meves aspiracions, el voler quedar campió d'aquests campionats d'Europa.

-Creus que has arribat al límit de les teves possibilitats?

-No, no, no, ni molt menys. Creia que el meu límit era molt més baix, però vistes les marques que estic fent crec que encara puc donar molta més guerra.

-Així quin és el teu ideal últim?

-Home, poder estar en una Olimpíada i lluitar per ser dels primers.

-Ets un esportista complert?

-Complert, en quin sentit?

-Vull dir si nedes, jugues al futbol o al basket, a més a més de la marxa?

-Sí, sí, sí, sí, de tot. Jugo a basket, són monitor i entreno a natació, pesca submarina, tennis, tot. He practicat tots els esports com aquell qui diu.

-Així, reconeixent que la marxa és el parent pobre de l'atletisme, com és que t'hi has decantat?

Direcció: Medalla de "lo que sigui" a les Olimpíades de Moscú.

-Perquè sembla ser que amb la meua constitució física m'hi adapto bé. Dintre de Catalunya, encara que sigui parent pobre és una prova com qualsevol altra. I si t'agrada és el mateix que al que li agrada córrer o llençar el javelot, el mateix.

-Explica'ns el teu historial.

-Mira, de tota la vida que faig atletisme, perquè ja saps que el meu pare ha estat atleta i entrenador. Vaig estar corrent "cross", 1.500 i 3.000 metres obstacles fins els 18 anys, en els que vaig aficionar-me per la marxa atlètica; a partir d'aleshores vaig començar a entrenar-me i fa tres anys que m'hi dedico exclusivament.

-Qui t'ajudat més a triomfar?

-Bé, ja ho he repetit moltes vegades. Mon pare és el pilar principal com a entrenador i com a persona que ha sabut adaptar la meua coneixença als entrenaments. Els meus germans són A.T.S., fi-

sioterapeutes, m'ajuden a posar injeccions i coses així. La meua mare, per descomptat em cuida el doble del que és normal per que no em falti res.

—Has guanyat molts calés amb tot això?

—No, no, si no ho faig per cèntims. La prova està que si hagués de fer un recompte veuria que me n'he gastat moltíssims.

—Sí, sí, clar. Bé, canbiem de terç. Què penses sobre l'amor?

—Què penso sobre l'amor? Doncs que existeix i que quan t'arriba i trobes l'amor veritable, doncs és una cosa molt bonica.

—Et penses casar?

—Sí, és una de les metes a aconseguir. M'agradaria formar una família.

—I penses educar els teus fills com el teu pare ha fet amb tu?

—Per descomptat, m'agradaria poder assemblar-me al meu pare en aquest sentit.

—Creus en Déu?

—Sí, crec, crec en Déu... (Jordi es posa a riure perquè no vol continuar la frase).

—O sigui, que ets creient, vaja. De quina ideologia ets?

—Ideologia, en quin sentit?

—Ideologia política.

—...Voldria dir que sóc apolític, però no hi ha ningú que ho sigui perquè sempre hi ha un ideal. He vist —(en aquest moment hi ha un rebombori tan animat que no se sent res, ningú s'aclareix)—... he vist molt bé el canvi que s'ha donat fa dos anys i m'he decantat per les persones que volien donar una obertura a Espanya amb un camí, no agafar i derruir-ho tot ràpidament, entens? És a dir, hi havia persones que no coneixia de res i per tant no podia votar-les, n'hi havia d'altres que continuaven pel mateix camí i aleshores he preferit anar pel centre, i en aquesta ideologia m'he quedat. Tant el president com el govern tenen els seus problemes però la cosa està funcionat mitjanament bé.

—Tens molts amics íntims?

—Íntims?

—Sí, allò que dius: un amic! que es pot confiar en ell i se li pot explicar tot.

—No. N'he tingut però al final s'ha trencat. Tard o d'hora s'han girat en enemics. Actualment, com amics, els meus familiars i prou.

—Sí, clar. Et consideres bona persona?

—Em considero una persona normal, sóc senzill i prou.

—Et consideres intel·ligent?

—Normal.

—Alerta amb aquesta: Què opines del batibull bavadí i peremptori que tants i

TOTA LA FAMÍLIA LLOPART AL VOLTANT DEL CAMPIO

Caricatura de Fermin Marimón

“Mon pare és el pilar principal”

“M'agrada estar al servei del poble”

“Després de l'èxit la gent haurà vist que la marxa no és el remenar el cul d'aquella manera”

tants espanyols manefleguen per picapollar la compra de pèsols bords?

—Bé, he, he, m'acabes de preguntar si sóc intel·ligent i t'he dit que sóc normal. Com que hi ha paraules que surten del meu diccionari lingüístic, sento no poder respondre't.

—No, si això no ho entenc ni jo, només és per veure què contestes, no hi ha cap mala intenció, he! Creus que aquest qüestionari és estúpid?

—No, crec que té una finalitat. (En aquest moment hi ha una interrupció deguda a que en Jordi està sortint per la tele, a “Miramar”, i el guirigall augmenta, senyors).

—T'agrada la música?

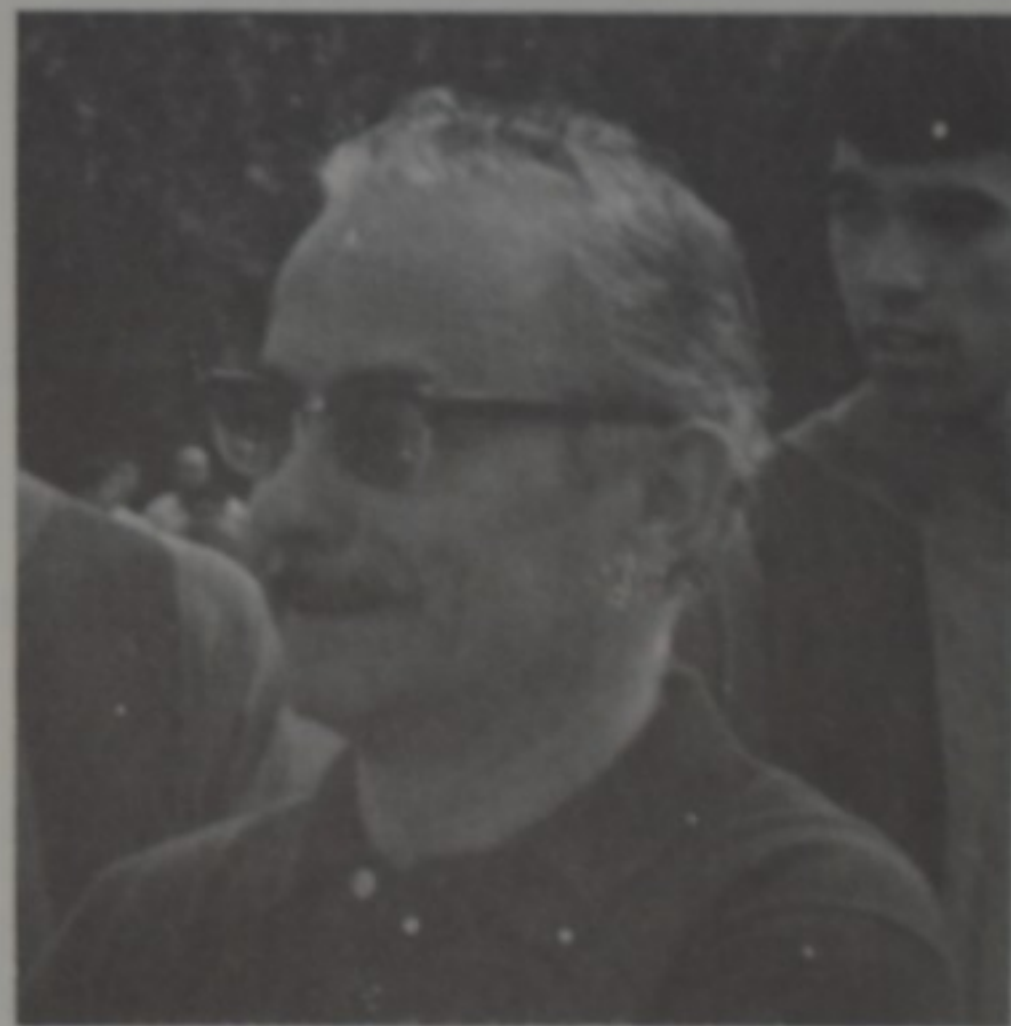
—Sí, m'agrada la música moderna. Bueno, m'agrada tota la música. Hi ha moments en què escolto música clàssica, per relaxar-me. M'agrada anar a les discoteques, m'agrada també la música folklòrica, però el que més m'agrada és la moderna tipus Beatles, que és el que m'agrada sempre.

—T'agrada llegir?

—No, la veritat, llegeixo molt poc.

—Apart de l'esport, què més t'agrada?

—Bé, com que la meitat del dia la tinc dedicada a l'esport i l'altra al treball, de

Moisès Llopart: forjador de campions.

“hobbies” no en tinc per falta de temps. M'agrada molt viatjar i viatjo gràcies a les competicions.

—Parlem del teu treball, T'agrada ser funcionari municipal?

—Bé, m'agrada estar al servei del poble i desitjaria que la gent s'esborrés la imatge de l'ogre que atén molt malament el públic. L'altra imatge és la que vull donar a entendre. És clar que són molts caràcters a tractar i sempre la pots pifiar en un o altre; de tots modes crec que el significat del mot “funcionari” mereix una millor coneixença.

—Arribarà el moment en què hauràs de parar del deport en plan competitiu, no?

—Suposo que sí.

—Aleshores penses treballar sempre a l'Ajuntament?

—No sé quins tómbos pot donar la vida. Apart d'aprovar les oposicions per funcionari he acabat la carrera d'A.T.S., o sigui, puc exercir en qualsevol treball d'ATS. Tinc uns estudis esportius que puc exercir i el gimnàs de casa que junt als meus pares

HOMENAJE A JORDI LLOPART

El periódico “DELTA” y “AMICS D'EL PRAT” organizan una cena de homenaje al atleta Jordi Llopart, que será extensiva a su padre y preparador Moisès Llopart y a su compañero Josep Marín. Si bien no se ha fijado la fecha exacta, ésta podría ser en la segunda quincena de octubre.

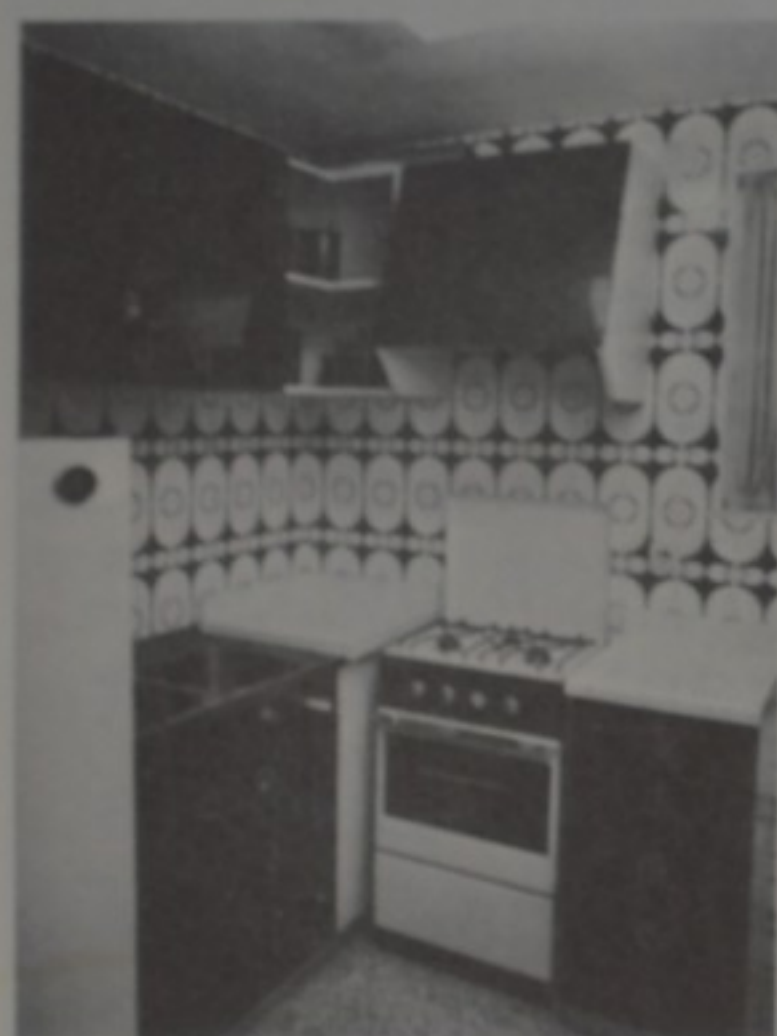
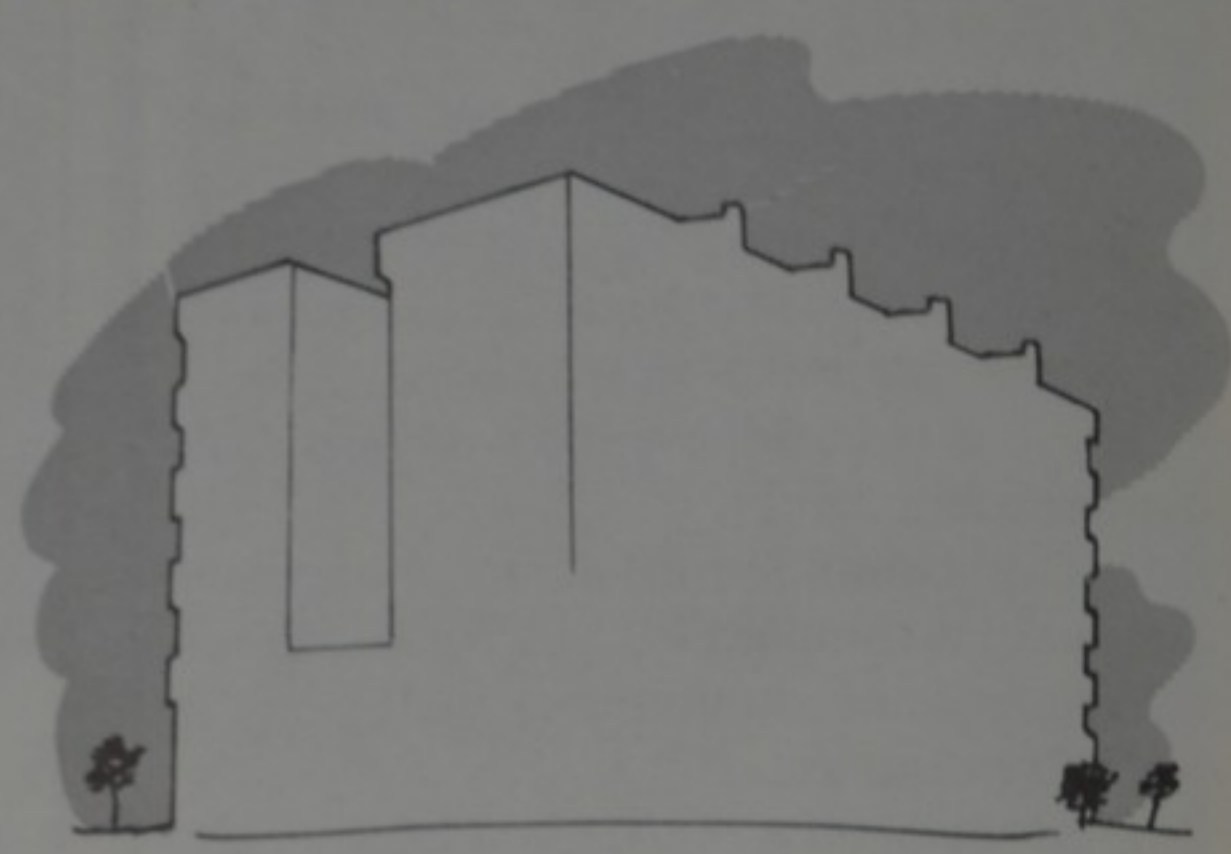
Los interesados en este merecido acto de homenaje, pueden dirigirse a cualquiera de las dos entidades organizadoras.

APRECIE LA CALIDAD DE ESTE EDIFICIO...

VEALO

...Y SE DECIDIRA
POR LA

**VIVIENDA
FELIZ**

FACILIDADES 17 AÑOS
Pisos de 3 y 4 dormitorios
Calefacción por aire
Gas natural
Zona ajardinada del conjunto
Cercano a futuro mercado
Frente Instituto de Enseñanza Media
En la Av. Principal del Prat
A 15 minutos de P. España
A 10 minutos de la playa

ES UNA CONSTRUCCION DE

construcciones

**Ribas y
Pradell**

sociedad anónima

INFORMACION Y VENTA
EN

PRAT DE LLOBREGAT

Virgen de Montserrat, 165

Tel. 379 48 90 - 318 85 00

ES UNA PROMOCION DE

**FUTUR
PRAT**

TEXSA

**Transportes y Suministros
para la Construcción**

IBERFEB

URALITA

DINTEL-Station

ASADUR

CEMENTO
C

PEDRO CAMPOY PARDO

Avda. del Canal, 128
Teléfono 379 14 64

PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

GA-LO

INFORMACION COMERCIAL

- INFORMES COMERCIALES
- COMPROBACION DE FINCAS
- INFORMACION TELEFONICA CONCEPTO
- COMPROBACION DE DATOS

**SERVICIO INFORMES URGENTES
EN 48 HORAS**

Virgen de Montserrat, 51, 2.º, 1.ª - Teléfono 379.92.46
PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

**ASESORIA
JURIDICO-LABORAL
PRAT**

JURIDICA - LABORAL - ADMINISTRATIVA
ADMINISTRACION DE FINCAS
SEGUROS - VEHICULOS

C.A.D.E.S.A.

Agents d'Assegurances

Centre, 25, 1.º, 1.ª - 1.º, 3.ª
Avgda. Verge de Montserrat, 33, 1.º, 1.ª
Tels. 379 57 04 - 379 56 62 - 379 81 22
EL PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

JORDI LLOPART

puc tirar endavant. Es a dir, una colla de coses que puc agafar encara que de moment necessito una cosa segura per seguir practicant la marxa.

—Has quedat molts cops en ridícul?

—En ridícul, de quina manera? Una cosa és fer riure a la gent.

—Allò de sentir-se humiliat davant de tothom.

—No, sincerament, no, perquè si esportivament quedar en ridícul és abandonar o no guanyar... no veig que sigui pas ridícul, doncs el que compta és participar. En un altre ritme de vida en ridícul crec que no he quedat mai.

—Quina sort. Què penses sobre les preguntes que no vénen al cas? És que te n'estic fent moltes.

—Bé, tota aquesta periodística me la prenc com un examen psicotècnic. El periodista vol respostes clares a preguntes clares i amb preguntes rares, supèrflues o que no vénen al cas, vol comprovar si l'enquestat diu la veritat.

—Què penses de l'actual moment de l'atletisme espanyol?

L'altre triomfador pratenc als campionats d'Europa. L'èxit d'en Jordi Llopart ha tret importància al 5é. lloc obtingut per en Josep Marín als 20 km. marxa.

—Sincerament... no està en el seu moment àlgid. Voldria que aquesta medalla fos una injecció per poder omplir l'esport d'afició. (Petita interrupció deguda a que els Margalef han trucat per felicitar a en Jordi).

—El corresposal de "La Vanguardia"

ha dit que el teu ha estat un triomf que tu et mereixes però que l'esport espanyol no.

—Jo el dedico a l'esport espanyol. Crec que quan fas esport el fas per tu i per la gent que et veu i viu amb tu. Si ho diu... no ho sé... jo crec que m'ho mereixo per la manera amb què hem treballat. Jo el dedico a l'esport espanyol. No sóc qui per dir si s'ho mereix o no.

—Què diries als qui comencen a practicar la marxa?

—Com que és un esport molt mal vist, ara, després de la popularitat que segons m'han dit ha assolit, la gent haurà vist que no és el remenar el cul d'aquella manera, sino que és un conjunt de moviments pels quals es busca la perfecció en caminar per fer una distància en el menor temps possible. És clar, que aquesta distància es podria fer corrent però el que fem normalment és caminar i ho fem molt malament perquè no aprofitem tots el músculs del nostre cos. La marxa demostra que es pot caminar millor.

—Tu arribes tard al treball? Ha, ha, ha!

—Doncs arribo bastant justet, sí, però això és perquè se m'enganxen els llençols.

—Ah, vaja, que curiós. Es veritat tot el que has contestat?

—Jo miro de ser sincer i precís. Tot el que sento i em dicta el meu enteniment, ho dic.

—Està bé, està bé. Si vols dir alguna cosa més..., digues.

—Doncs no sé, gràcies a vosaltres perquè des que aquest gener va aparèixer el DELTA, m'heu recolzat. Gràcies al poble d'El Prat per aquesta rebuda fenomenal —inclús amb inclemència del temps— i gràcies als meus companys de treball perquè m'han ajudat moltíssim.

Gràcies a tu, Jordi, i molta sort a les Olimpíades.

FESTA MAJOR ENTIDADES

*23

- 9 h. COMPETICION DE PETANCA, organizada por P. C. Aviación
- 17 h. GIMKAMA MOTOCICLISTA en Carrefour, por M. C. Pratense
- 19 h. EXPOSICION "MARXA DEL LLOBREGAT" en "Amics d'El Prat" APERTURA XXXIV RED DE ALTAVOCES
- 20 h. EXPOSICION PINTURA Y ESCULTURA en "La Caixa", presentada por "Amics d'El Prat" y "Grup Artístic Hospitalet"

*24

- PRIMER CAMPEONATO DE TENIR PEN-PRAT en las pistas del Open Club, organizado por "Amics d'El Prat"

*25

- 16'30 h. GIMCAMA CICLISTA en Pl. Roigé, a cargo de A.C. Prat
- 17 h. PARTIDO DE FUTBOL CYANÉNKA-ESPAÑOL en Campo Municipal

*26

- 16'30 h. CARRERA CICLISTA organizada por A. C. Prat en el circuito de las calles Verdaguer, Rusiñol, Penedés y Soler.

*ERC en su local de Mayor 13: EXPOSICIÓN D'EL PRAT ANTIC durante todos los días de la Fiesta Mayor.

*CNT en solar Sanfeliu-Tortosa (antiguo Entoldado), festivales infantiles por la tarde y baile por la noche, durante toda la Fiesta Mayor.

*CNT: SESIONES DE CINE Y TEATRO en el Casal de Cultura.

*FERIA Y "CIRCO AUSTRALIA" en la calle Missé Cassamada.

EXPOSICION COLECTIVA DE PINTORES PRATENSES, todos los días, en la Sala Bages, Antonieta Llop, Maite Marín, Agustina Dalit, Pietat Piñera, Mª Teresa Batllori, Daniel J. Prat, Jaume Guindolain, Guillem Dominguez, Jordi Martí, Angel Silvestre, Ballarín, Frederic Oset, Josep Bages y Josep Mayol (del 24/9 al 1/10, festivos de 11 a 14 h. y de 18 a 20 h.; laborables: de 18 a 20)

BAR PALAMOS

"Cal Peret Musclaire"

Gran especialidad en
en mejillones

Calle Palamós EL PRAT

COMIDAS
TAPAS
BOCADILLOS

**BAR-RESTAURANTE
LOS GALLOS**

Polígono La Granja, Tienda n.º 4
Teléf. 379 59 40 PRAT DE LLOBREGAT
Carretera Aviación (Barcelona)

CANSALADERIA - ESPECIALITAT DEL PORC

Cal Cinto de la Remei

ANY 1898

IGNASI RIBAS

Ferran Puig, 2 - Tel. 379 01 41 - EL PRAT

MUEBLECOPE

F. Lorenzo Santos

Comedores - Dormitorios

Tresillos - Recibidores

Muebles cama

Precios sin competencia

Consulte precios y condiciones

Cornellá, 53 - Teléf. 379 40 41 - El Prat de Llobregat

IGA

su tienda amiga

embutidos finos
frutas
verduras
conservas
bebidas

Avda. Virgen Montserrat, 131

**calzados
Bartra**

calidad en todo
tipo de Calzado

**señora
caballero
y niño**

Deportivos

Colegial

Especial plantillas

Zapato vestir

Zapatillas

Carretera de la Marina, 5
El Prat de Llobregat
(Barcelona)

COMERCIAL

A. Figueras

distribuidor oficial:

AGUAS MINERALES

FONTDOR - FONTER - FONTVELLA - VILAS TURBON - BENASAL

VINOS

BERICHO Y JUMILLA

Enrique Morera, 83 - EL PRAT - Teléfono 379 18 69

EL PRAT SIENTE EL MAR

No es un simple título el que nos sugieren los Directivos del Club Marítimo de El Prat, son cientos y miles de recuerdos aprehendidos que ya hacen historia. El Prat siente el mar desde no hace muchas décadas, allá por los años cuarenta, cuando los patos y las fochas entraban en nuestros estanques, los llobarros y las llíseras saltaban límpias en nuestras aguas, las ranas cantaban junto con los grillos una música placentera. Cazar "gavots" mar adentro en nuestro litoral era un placer inenarrable si podías montar en un bote (mejor que en chalana) con una buena escopeta y buscando a favor del viento disparar a través del oleaje con el mar de cara...

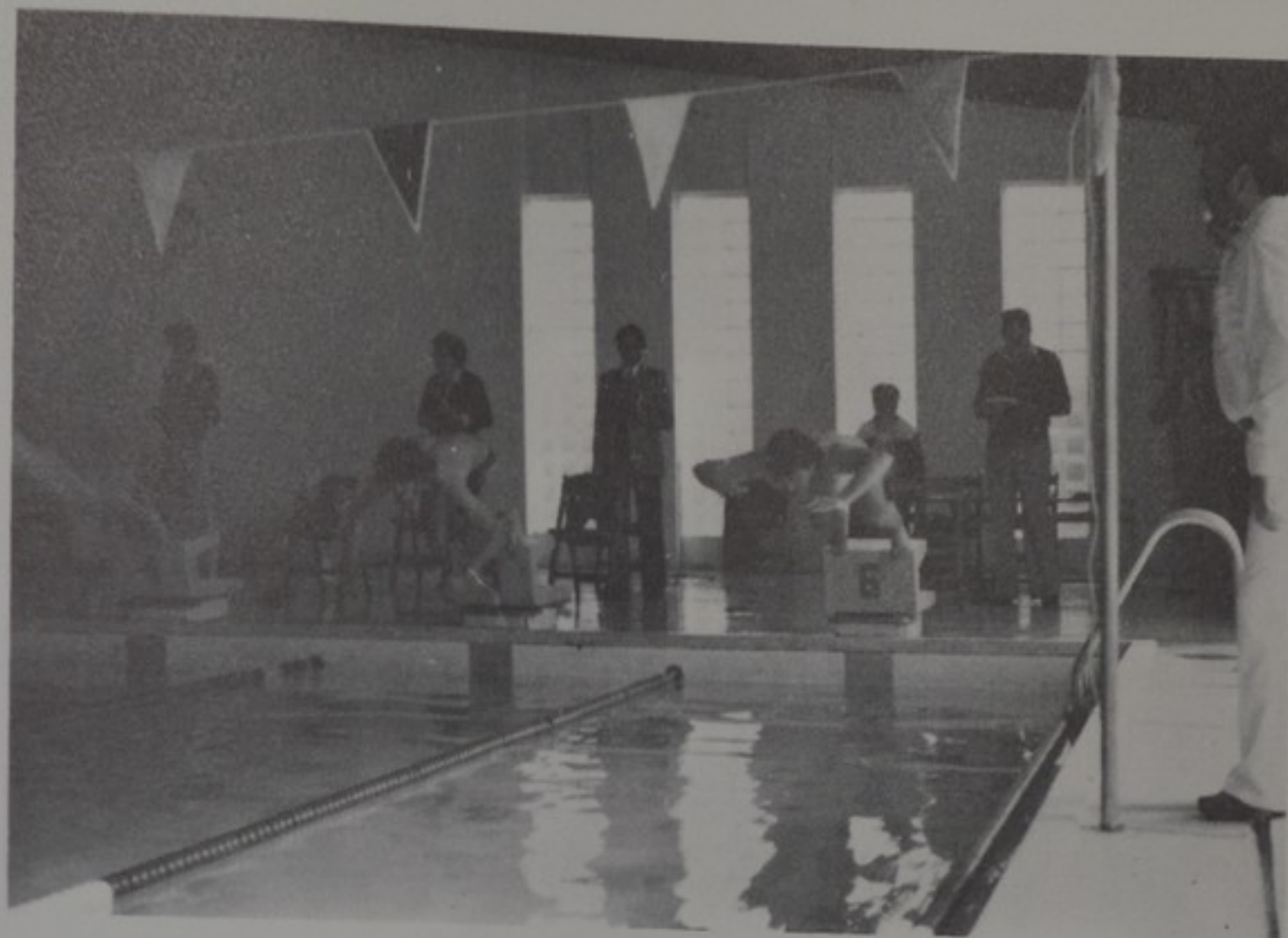
El hombre de El Prat aspiró y engendró en sí mismo la mar para siempre y así pusieron velas a sus ilusiones, velas que hoy navegan limpias sobre nuestro mar. Quizás es lo único limpio que queda del recuerdo de nuestras playas.

A las nuevas generaciones les fue engendrando el mar por sus mayores, y es por esto que ahora sienten la mar.

Sigamos con lo noticiable hoy que es la vela (el mar siempre pone nostálgicos a muchos pratenses y nos gusta soñar). El Club Marítimo Prat organizó el pasado día 25 de julio, festividad de San Jaime, la regata "I Trofeu Baix Llobregat", puntuable para el Trofeo Costa Dorada. Regata válida para las clases de patín a vela, 470, 420 y vaurien.

Con viento S-SU de fuerza 1/2 y la mar llana, se clasificaron 35 embarcaciones de los siguientes Clubs participantes: Club Náutico Prat, Club Marítimo Prat, Natación Catalunya, Natación Barcelona, Náutico Gavá, Náutico Castelldefels y Marítimo Castelldefels.

Los trofeos entregados a los ganadores demostraron el cariño con que desde organismos oficiales (Ayuntamiento de El Prat), firmas comerciales de ámbito nacional, así como los Clubs participantes, socios del club, Cruz Roja Española del Mar, respondieron a la llamada de esta institución social a la que se está consagrando el flamante Club Marítimo Prat.

Nuestros nadadores, de cabeza al agua, a por el título.

NATACION

UN VERANO EXITOSO

El Club Natación de la Sección del Patronato Municipal de El Prat ha participado durante el verano en varias competiciones logrando superar marcas y conquistar trofeos. En Gavá en el "I Trofeo Juan Panell", Elena Subirana consiguió el 1-14-00 y Salvador Pérez 1-07-04, ambos en 100 m. croll. En la travesía del puerto de Estartit se clasificaron entre los mejores Salvador Pérez, Antonio Mateo, Justo García, José Gramage, etc. En la categoría de alevín, Antonio Pérez Cayuela consiguió un magnífico trofeo al llegar segundo y la infantil Elena Subirana quedó tercera en su categoría. En el "XIII Trofeu Estadi Torres i Bages" baten marcas nuestros nadadores de importancia: Elena Subirana consigue el 1-12-6 en 100 m. libres, Salvador Pérez 1-17-8 en los 100 m. estilos. También fue buena la actuación de los demás nadadores del club quedando en los primeros puestos en su estilo Justo García, mariposista, y José Gramage en braza. La 51 Travesía del Puerto de Rosas, 1800 m. la más brillante revelación del Club se destacó en esta prueba: Salvador Pérez Cayuela, que al lado de los mejores nadadores catalanes quedó en un octavo lugar de la general. Pronto tendremos otro Campeón entre nosotros. En esta misma travesía del Puerto de Rosas, Antonio Pérez, segundo de su categoría de alevines, obtuvo copa, Isabel Subirana, se-

gunda juvenil clasificada, también copa.

Festival de Avinyó el 15 de agosto. Mejores tiempos conseguidos por Ramón y Rosa Biarnés, Antonio Pérez, Antonio Mateo, J.L. Pintor y buena la actuación de los demás nadadores del club.

Y la gran prueba del año: la bajada del río Ebro desde Tortosa a Ampsta. 15 kilómetros y 500 metros. En el año 76 fue campeón de esta prueba Justo García con un tiempo de 3 h, 11 m. Este año el primer clasificado de nuestro Club de natación local ha sido Salvador Pérez con un tiempo de 2 h. 52 m. 13 s., al lado de grandes nadadores extranjeros y nacionales. Justo García llegó en décimo lugar, Gramage en el puesto número 11 de la clasificación general y siguieron clasificándose, dentro de los 25 primeros, Isabel Subirana, Antonio Mateo, J.C. Castañé, A. Pérez y Elena Subirana.

CICLISMO

Campeón y subcampeón en pista (aficionados): Vilamajó y Bellido del Club Prat en persecución individual.

A las semifinales llegaron: Bellido (Cataluña), Peregrina (Guipúzcoa), Vilamajó (Cataluña) y Novillo (Castilla). En la primera serie se impuso Bellido en los cuatro kilómetros a Peregrina con un crono de 5-04-8/10, y Vilamajó lo hizo sobre Novillo invirtiendo 5-04-9/10 en las catorce vueltas a la pista, quedando para la final Bellido y Vilamajó de El Prat.

Y CLAVERO CAMPEON DE CATALUÑA JUVENIL

Para Clavero (Mobylette-Prat), el de Campeón de Cataluña Juvenil.

La prueba se disputó en Torelló, con salida y llegada en la misma localidad con un recorrido de 80 kilómetros y un total de 80 corredores de los que se clasificaron 68.

EN AUJE

El joven atleta pratense Manuel Alcalde se ha clasificado en tercer lugar en los Campeonatos de España celebrados en Madrid.

El equipo español de Marcha Atlética que se presentará en Bruselas para celebrar un encuentro Internacional de Atletismo estará formado por tres corredores pratenses: Marín, Llopart y Alvarez.

La contaminación de la playa no impide la práctica de la vela en nuestras playas.

Quasi cent anys de camí.

A.B.E. n.º 11.291/2

Una continuada evolució
basada en la confiança que
hem sabut guanyar-nos dia a dia
amb esforç i dedicació

BANC DE SABADELL
pel camí del progrés